

Lovforslag nr. L 123. Fremsat den 4. februar 2009 af økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen)

Forslag

til

Lov om ændring af næringsloven, markedsføringsloven, erhvervsfremmeloven og forskellige andre love på Økonomi- og Erhvervsministeriets område¹⁾

(Regelforenkling for tjenesteydere, oplysningspligt for tjenesteydere, regler om akkreditering og metrologi samt oprettelse af et produktkontaktpunkt)

§ 1

I lov om omsætning af fast ejendom, jf. lovbekendtgørelse nr. 1073 af 2. november 2006, som ændret ved § 3 i lov nr. 123 af 13. februar 2007 og § 163 i lov nr. 1336 af 19. december 2008, foretages følgende ændring:

1. § 8, stk. 2, 1. pkt., ophæves.

§ 2

I lov om autorisation af elinstallatører mv., jf. lovbekendtgørelse nr. 989 af 8. december 2003, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 1601 af 20. december 2006 og senest ved § 5 i lov nr. 375 af 27. maj 2008, foretages følgende ændringer:

1. § 4, stk. 3, § 5, stk. 3, 1. pkt., og § 7, stk. 1, nr. 4, ophæves.

2. I § 9, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »egenkontrollen,«: »eller«.

3. I § 9, stk. 1, nr. 3, ændres »§ 6, stk. 2, eller« til: »§ 6, stk. 2.«.

4. § 9, stk. 1, nr. 4, ophæves.

5. I § 10, stk. 2, 2. pkt., udgår », jf. dog stk. 3«.

6. § 10, stk. 3, ophæves.

7. I § 14 a, 2. pkt., ændres »§ 7, stk. 1, nr. 3 og 4« til: »§ 7, stk. 1, nr. 3«.

§ 3

I lov om gasinstallationer og installationer i forbindelse med vand- og afløbsledninger, jf. lovbekendtgørelse nr. 988 af 8. december 2003, som ændret ved § 2 i lov nr. 1382 af 20. december 2004, § 1 i lov nr. 1601 af 20. december 2006 og § 2 i lov nr. 375 af 27. maj 2008, foretages følgende ændringer:

1. § 7, stk. 3, 1. pkt., ophæves.

2. § 8, stk. 1, nr. 3, ophæves.
Nr. 4 bliver herefter nr. 3.

3. I § 12, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »udførte arbejder,«: »eller«.

4. I § 12, stk. 1, nr. 3, ændres »og § 9, stk. 6, eller« til: »og § 9, stk. 6.«.

5. § 12, stk. 1, nr. 4, ophæves.

6. I § 12, stk. 3, ændres »nr. 1-4« til: »nr. 1-3«.

7. § 12, stk. 5, ophæves.

8. I § 24 a ændres »§ 8, stk. 1, nr. 3 og 4« til: »§ 8, stk. 1, nr. 3«.

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (EU-Tidende nr. L 376 af 27. december 2006, s. 36-38).

§ 4

I næringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 185 af 25. marts 1988, som ændret ved lov nr. 936 af 27. december 1991, lov nr. 453 af 30. juni 1993, lov nr. 1071 af 20. december 1995, lov nr. 377 af 22. maj 1996, lov nr. 386 af 22. maj 1996, lov nr. 232 af 2. april 1997, lov nr. 414 af 26. juni 1998, lov nr. 306 af 30. april 2003, lov nr. 606 af 24. juni 2005, lov nr. 538 af 8. juni 2006 og lov nr. 549 af 8. juni 2006, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 1, affattes således:
»Denne lov gælder for selvstændig næringsvirksomhed som handlende, håndværker, industridrivende og vognmand.«
2. I § 2, stk. 1, ændres »§ 1, stk. 1, nr. 1-3« til: »§ 1, stk. 1«.
3. § 2, stk. 2-5, og § 3, stk. 2, 3. pkt., ophæves.
4. I § 5, stk. 1, ændres »§ 1, stk. 1, nr. 1-3« til: »§ 1, stk. 1«.
5. § 5, stk. 2, ophæves.
Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 2 og 3.
6. § 5, stk. 3 og 4, der bliver stk. 2 og 3, affattes således:
»Stk. 2. Andre her i landet hjemmehørende selskaber med begrænset ansvar, herunder selskaber med vekslende medlemstal eller vekslende kapital, foreninger, stiftelser og andre selv-ejende institutioner, har ret til at drive næring som nævnt i § 1, stk. 1, når direktørerne og flertallet af bestyrelsesmedlemmerne opfylder betingelserne i § 2, jf. § 3, for at drive vedkommende næring.
Stk. 3. Filialer af udenlandske selskaber mv. af den i stk. 1 og 2 nævnte art må kun drive næring som nævnt i § 1, stk. 1, hvis dette er hjemlet i international aftale eller ved bestemmelser fastsat af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kan herudover tillade dette i særlige tilfælde. Filialbestyrere skal opfylde betingelserne i § 2, jf. § 3, stk. 1, for at drive vedkommende næring.«
7. I § 6, stk. 1, udgår »skal have næringsbrev, jf. § 2, stk. 2, eller«.
8. §§ 7 a og 7 b ophæves.

9. § 9, stk. 2, ophæves.

Stk. 3 bliver herefter stk. 2.

10. I *overskriften til kapitel 4* ændres »Speditører og vognmænd« til: »Vognmænd«.

11. § 19 ophæves.

12. *Kapitel 5* ophæves.

13. § 27, stk. 1, affattes således:

»Den, der uberettiget driver en af de i § 1, stk. 1, nævnte næringer, samt den, der overtræder § 4, § 6, § 10, stk. 1, § 12, stk. 4 eller 5, § 12 a, stk. 1, 4. pkt., § 14, stk. 2, § 15, stk. 2, 2. pkt., § 17, stk. 2, eller § 18, straffes med bøde.«

14. I § 30 udgår »som speditør og«.

§ 5

I lov nr. 226 af 22. april 2002 om maritime uddannelser foretages følgende ændring:

1. § 4, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Søfartsstyrelsen kan efter anmodning godkende uddannelser og kurser, som afholdes i udlandet. De udgifter for Søfartsstyrelsen, der er forbundet hermed, betales af den, der har fremsat anmodningen om godkendelse.«

§ 6

I lov om dykkerarbejde og dykkermateriel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 18 af 7. januar 2000, som ændret ved § 4 i lov nr. 1173 af 19. december 2003, foretages følgende ændringer:

1. § 6, stk. 2, ophæves.

2. § 8, stk. 2, ophæves.

Stk. 3 bliver herefter stk. 2.

3. § 9, stk. 4 og 5, ophæves.

4. § 11 affattes således:

»§ 11. En person med et udenlandsk erhvervsdykkerbevis, der opfylder betingelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, har ret til at udføre dykkerarbejde her i landet.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om adgangen til udøvelse af erhvervsdykning, herunder om anerkendelse af udenlandske erhvervsdykkerbeviser og om tjenesteyderens pligt til at give oplysninger til tjenestemodtagere.«

F. t. l. vedr. næringsloven m.v.

§ 7

I lov nr. 1389 af 21. december 2005 om markedsføring, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1547 af 20. december 2006 og senest ved § 4 i lov nr. 181 af 28. februar 2007, foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, som gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomhedernes urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004, (direktivet om urimelig handelspraksis), (EU-Tidende 2005 nr. L 149, s. 22-39) samt dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (servicedirektivet) (EU-Tidende 2006 nr. L 376, s. 36).«

2. Efter § 7 indsættes:

»§ 7 a. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler med henblik på at opfylde de bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om tjenesteydelser i det indre marked, som vedrører tjenesteyderes forpligtelse til at give oplysninger til tjenestemodtagere.«

3. I § 10, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»1. pkt. finder ikke anvendelse på tjenesteydere, som er etableret i et andet EU/EØS-land, og som midlertidigt leverer tjenesteydelser i Danmark.«

4. I § 11 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse på tjenesteydere, som er etableret i et andet EU/EØS-land, og som midlertidigt leverer tjenesteydelser i Danmark.«

§ 8

I lov nr. 602 af 24. juni 2005 om erhvervsfremme, som ændret ved § 3 i lov nr. 375 af 27. maj 2008, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 1, nr. 7, ændres »erhvervsudvikling og« til: »erhvervsudvikling.«

2. § 2, stk. 1, nr. 8, affattes således:

»8) aktiviteter til fremme af akkreditering,«

3. I § 2, stk. 1, indsættes som nr. 9 og 10:

»9) aktiviteter til fremme af standardisering og
10) aktiviteter til fremme af metrologi.«

4. I § 3 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for gennemførelsen og anvendelsen her i landet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, og om ophævelse af beslutning nr. 3052/95/EF af 13. december 1995 om indførelse af en ordning for gensidig information om nationale foranstaltninger, der fraviger princippet om frie varebevægelser inden for Fællesskabet.«

5. § 4, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Økonomi- og erhvervsministeren kan henlægge sine beføjelser efter lovens kapitel 7 til Sikkerhedsstyrelsen.«

6. I § 4 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Økonomi- og erhvervsministeren kan bestemme, at de beføjelser, der i medfør af stk. 3 er henlagt til Sikkerhedsstyrelsen, og som vedrører administrationen af de metrologiske regler, som er fastsat i medfør af § 15, kan henlægges til en anden offentlig myndighed eller en privat institution. Sikkerhedsstyrelsen indgår i givet fald de nødvendige aftaler herom. Henlægges de beføjelser, som er nævnt i 1. pkt., til en privat institution, finder forvaltningsloven og lov om offentlighed i forvaltningen anvendelse på institutionens virksomhed med administration af det pågældende område.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

7. § 14 affattes således:

»§ 14. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter de regler vedrørende akkreditering, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter, herunder regler om udpegning af et nationalt akkrediteringsorgan og dets opgavevaretagelse, jf. stk. 2, og indgår de nødvendige aftaler herom. Forvaltningsloven finder anvendelse på akkrediteringsorganets udførelse af akkrediteringsopgaver.«

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter de regler, som er nødvendige for anvendelsen her i landet af den i stk. 1 nævnte forordning, herunder regler om det i stk. 1 nævnte organs akkreditering af virksomheder til f.eks. prøvning, kalibrering, medicinske undersøgelser, certificering, inspektion, attestering, CO₂-verifikation, og miljøverifikation samt regler om sanktioner ved manglende overholdelse af en meddelt akkreditering.

Stk. 3. Akkrediteringsorganet kan efter særskilt aftale herom med økonomi- og erhvervsministeren foretage akkreditering i udlandet.«

8. § 15, stk. 1, affattes således:

»§ 15. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter regler om metrologi, herunder om hvilke måleenheder, der finder anvendelse, regler om etablering og vedligeholdelse af primær- og referencenormaler, regler om måleteknik og måleinstrumenter samt deres anvendelse, regler om anmeldelsespligt for ibrugværende måleinstrumenter, regler om måleteknisk kontrol, regler om, hvilke varer, der skal sælges i bestemte enheder i henseende til mål eller vægt, herunder regler om klassificering, sortering og lignende, samt regler om bemyndigelse af organer til at udføre overensstemmelsesvurderingsopgaver i henhold til nationale regler og EU-retten. «

9. I § 15, stk. 2, ændres »primærlaboratorier og nationale referencelaboratorier« til: »nationale metrologiinstututer«.

10. I § 15, stk. 2 og 3, ændres »Sikkerhedsstyrelsen eller den, styrelsen bemyndiger hertil,« til: »Økonomi- og erhvervsministeren«.

11. § 15, stk. 4-6, ophæves.

12. § 16 affattes således:

»§ 16. Det nationale akkrediteringsorgan kan, inden for en ramme aftalt mellem organet og økonomi- og erhvervsministeren, kræve betaling for driftsopgaver, som relaterer sig til akkrediteringsydelsen. Ved akkrediteringsydelsen forstås f.eks. akkreditering af laboratorier til prøvning og kalibrering samt akkreditering af virksomheder og personer til certificering, inspektion, attestering, CO₂-verifikation og miljøverifikation.

Stk. 2. En offentlig myndighed eller en privat institution, der i medfør af § 4, stk. 4, varetager opgaver med administration af reglerne om me-

trologi, kan opkræve gebyr for bl.a. udarbejdelse af certifikater og typegodkendelser samt udpegning af bemyndigede organer efter regler, der fastsættes af økonomi- og erhvervsministeren.«

13. § 17 affattes således:

»§ 17. Afgørelser truffet af den, som økonomi- og erhvervsministeren har bemyndiget hertil, efter denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Afgørelser truffet af akkrediteringsorganet, jf. § 14, eller en offentlig myndighed eller privat institution, der i medfør af § 4, stk. 4, varetager administrationen af de metrologiske regler, kan indbringes for Sikkerhedsstyrelsen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Enhver, der har modtaget en afgørelse om afslag på eller kun delvis imødekommelse af en ansøgning om akkreditering eller en afgørelse om hel eller delvis tilbagekaldelse eller suspension af en meddelt akkreditering kan anmode akkrediteringsorganet om at foretage en ny vurdering af sagen.

Stk. 4. Hvis den fornyede behandling af sagen efter stk. 3 ikke fører til, at klageren fuldt ud imødekommes, kan afgørelsen indbringes for Klagenævnet for Udbud.

Stk. 5. Klage efter stk. 2-4 skal være indgivet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Hvis klagefristen udløber på en lørdag, søndag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.«

§ 9

Lovens § 8, nr. 1-4, træder i kraft den 13. maj 2009. Lovens §§ 1-7 og § 8, nr. 5-13, træder i kraft den 28. december 2009.

§ 10

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Lovens § 6 kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. Lovens § 8 kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

- 1.1. Lovændringer som følge af servicedirektivet
- 1.2. Ændringer af erhvervsfremmeloven

2. Direktivet om tjenesteydelser i det indre marked

- 2.1. Formål og anvendelsesområde
- 2.2. Administrativ forenkling
- 2.3. Etableringsfrihed for tjenesteydere
- 2.4. Fri bevægelighed for tjenesteydere
- 2.5. Tjenesteydernes kvalitet
- 2.6. Administrativt samarbejde
- 2.7. Konvergensprogram

3. Gennemførelse af servicedirektivet i dansk ret

- 3.1. Baggrund
- 3.2. Lovmodel

4. Varepakken og relaterede lovændringer i dansk ret

5. Lovens hovedindhold

- 5.1. Ændring af lov om omsætning af fast ejendom
- 5.2. Ændringer af elinstallatørloven og gasloven
- 5.3. Ændringer af næringsloven
- 5.4. Ændring af lov om maritime uddannelser og ændring af dykkerloven
- 5.5. Ændring af markedsføringsloven
- 5.6. Ændring af lov om erhvervsfremme
- 5.7. Lovens ikrafttræden

6. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

- 6.1. Ændringer som følge af servicedirektivet
- 6.2. Ændringer af erhvervsfremmeloven

7. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

- 7.1. Ændringer som følge af servicedirektivet
- 7.2. Ændringer af erhvervsfremmeloven

8. De administrative konsekvenser for borgerne

9. De miljømæssige konsekvenser

10. Forholdet til EU-retten

- 10.1. Lovændringer som følge af servicedirektivet
- 10.2. Ændringer af erhvervsfremmeloven

11. Hørte myndigheder og organisationer

12. Sammenfattende skema

1. Indledning

Ændringsloven har to overordnede formål: For det første skal loven sikre, at lovgivning på Økonomi- og Erhvervsministeriets område er i overensstemmelse med servicedirektivet. For det andet skal loven sikre en række nødvendige ændringer af lov om erhvervsfremme på baggrund af den såkaldte "varepakke".

1.1. Lovændringer som følge af servicedirektivet

Loven har bl.a. til formål at gennemføre dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (EU-Tidende nr. L 376 af 27. december 2006, s. 36) i det følgende benævnt "servicedirektivet" eller "direktivet". Direktivet gennemføres desuden i Lov om tjenesteydelser i det indre marked samt i relevant sektorlovgivning. Servicedirektivet skal være gennemført i national ret senest den 28. december 2009.

Lovens formål er – i overensstemmelse med servicedirektivet – at sikre et mere velfungerende indre marked for tjenesteydelser, hvor der er ligevægt mellem markedsåbning på den ene side og på den anden side bevarelse af offentlige tjenesteydelser og arbejds-markedsmæssige og sociale rettigheder samt forbrugerrettigheder under hensyntagen til bl.a. den offentlige sikkerhed, den offentlige sundhed, den offentlige orden og miljøet.

Et mere åbent indre marked for tjenesteydelser er vigtigt for at fremme økonomisk vækst og jobskabelse både i Danmark og i resten af EU. På nuværende tidspunkt hindrer en række barrierer på det indre marked tjenesteydere, specielt små og mellemstore virksomheder (SMVer), i at udstrække deres aktiviteter over de nationale grænser og drage fuld fordel af det indre marked. Undersøgelser peger på, at disse barrierer er ganske betydelige. Servicesektoren udgør eksempelvis 70 % af BNP og beskæftigelsen i EU, men kun 20 % af handlen mellem EU-landene. Dette svækker konkurrenceevnen på verdensplan for europæiske tjenesteydere. Det er en forudsætning for at øge væksten i EU's økonomi, især hvad angår beskæftigelse og investeringer, at der skabes et mere åbent marked med færre hindringer for at udbyde tjenesteydelser på tværs af grænserne i EU.

Loven skal sikre, at lovgivning på Økonomi- og Erhvervsministeriets område er i overensstemmelse med servicedirektivets kapitler om administrativ forenkling, etableringsfrihed for tjenesteydere, fri bevægelighed for tjenesteydere og tjenesteydernes kvalitet. Formålet med loven er også at gennemføre hovedparten af servicedirektivets krav om, at tjenesteydere skal give tjenestemodtagere en række oplysninger.

1.2. Ændringer af erhvervsfremmeloven

Loven har bl.a. til formål at ændre lov om erhvervsfremme, bl.a. på baggrund af de to forordninger i den såkaldte "varepakke", dvs. Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 339/93 (EU-Tidende nr. L 218 af 13. august 2008, s. 30) samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 764 af 9. juli 2008 om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, og om ophævelse af beslutning nr. 3052/95/EF (EU-Tidende nr. L 218 af 13. august 2008, s. 21). Den førstnævnte forordning benævnes herefter "forordning nr. 765 om akkreditering mv.", og den anden forordning benævnes herefter "forordning nr. 764 om gensidig anerkendelse".

Forordningerne er direkte gældende og skal derfor ikke gennemføres i dansk ret. For at forordningerne kan anvendes i praksis, vurderes det dog nødvendigt at foretage visse administrative ændringer af lov nr. 602 af 24. juni 2005 om erhvervsfremme. Ændringerne er nødvendige for at administrere den del af forordningen om akkreditering mv., bl.a. så der i Danmark kan udpeges et nationalt akkrediteringsorgan, ændringer, som det fremgår af dette ændringslovforslag, jf. ændringerne af lov nr. 602 af 24. juni 2005 om erhvervsfremme.

Forordning nr. 765 om akkreditering tilvejebringer en retlig ramme for akkreditering og markedsovervågning, der skal sikre, at markedsførte produkter, som er omfattet af fællesskabslovgivningen, lever op til kravene om et højt beskyttelsesniveau for f.eks. sikkerhed, sundhed, forbrugerbeskyttelse og miljøbeskyttelse. Forordningen skal være med til at styrke varernes frie bevægelighed i det indre marked. Det overvejes hensyn i den del af forordningen, der omhandler akkreditering, er, at der skal opbygges en meget høj grad af tillid til akkrediteringssystemet. Med forordningens vedtagelse vil et akkrediteret certifikat, der er erhvervet i ét medlemsland, kunne anvendes direkte i et andet medlemsland. Dermed undgås dobbeltarbejde med omkostninger til følge.

Akkreditering er ikke et nyt begreb. Akkrediteringsydelse udbydes allerede i EU's medlemslande, men de er ikke hidtil blevet reguleret på fællesskabsplan. Det har ført til, at medlemslandene har organiseret de nationale akkrediteringsorganer på meget forskellig måde og med deraf følgende varierende grad af harmonisering af akkrediteringsaktiviteterne. Med forordningen tilvejebringes en ensartet overordnet

ramme for tilrettelæggelse og udførelse af akkrediteringsarbejdet i medlemslandene.

Med ændringsloven skabes de administrative rammer, der er nødvendige for at administrere den del af forordningen om akkreditering mv., der omhandler akkreditering. Loven tilvejebringer de nødvendige regler for, at der i Danmark kan udpeges et nationalt akkrediteringsorgan. Loven giver samtidig mulighed for at fastsætte nærmere regler om akkreditering af overensstemmelsesvurderingsorganerne.

For så vidt angår forordning nr. 764 om gensidig anerkendelse, foreslås indsat en bemyndigelse i lov nr. 602 af 24. juni 2005 om erhvervsfremme til økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen af forordningen i Danmark.

Ændringerne af erhvervsfremmeloven består endeligt i, at der foretages en præcisering af hjemmelen til økonomi- og erhvervsministerens årlige finanslovsbevilling til Dansk Standards aktiviteter på standardiseringsområdet, så hjemmelen gøres helt klar og utvetydig.

2. Direktivet om tjenesteydelser i det indre marked

2.1. Formål og anvendelsesområde

Service direktivet er vedtaget med hjemmel i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særligt artikel 47, stk. 2, 1. og 3. punktum, og artikel 55. Direktivet blev vedtaget i december 2006 med kvalificeret flertal i Rådet i fælles beslutningstagen med Europa-Parlamentet, jf. EF-traktatens artikel 251. Danmark stemte for forslaget.

Service direktivet er et horisontalt direktiv, som kodificerer og supplerer den gældende generelle og sektorspecifikke EU-lovgivning, der gælder for tjenesteydelser, dvs. servicevirksomhed som f.eks. de ydelser, der leveres af ejendomsmæglere, el-installatører, advokater, håndværkere, dyrlæger, erhvervsdykkere og revisorer. En række forhold er undtaget fra direktivets anvendelsesområde, herunder arbejdsretlige bestemmelser, sundhedsydelser, herunder farmaceutiske tjenesteydelser, transportydelser og en række sociale tjenesteydelser. Service direktivet indeholder desuden et forrangsprincip. Det vil sige, at bestemmelser i anden fællesskabslovgivning om særlige aspekter af adgangen til eller udøvelsen af servicevirksomhed inden for særlige områder eller særlige erhverv har forrang for service direktivet i tilfælde af modstridende bestemmelser.

Direktivets formål er at sikre et mere velfungerende indre marked for tjenesteydelser med henblik på at

forbedre rammerne for vækst og beskæftigelse i EU. Direktivet indeholder en række forskellige bestemmelser, som skal forbedre det indre marked for tjenesteydelser:

- a) Hindringer for tjenesteyderes, dvs. servicevirksomheders etableringsfrihed og hindringer for den fri udveksling af tjenesteydelser mellem medlemslandene skal reduceres. Direktivet fastlægger en ramme for indholdet af tilladelsesordninger og krav, som kompetente myndigheder må stille til tjenesteydere og tjenestemodtagere. Hver medlemsland skal desuden gennemgå sin lovgivning på serviceområdet og afrapportere om dette til Europa-Kommissionen og de andre medlemslande. Medlemslandene har endvidere pligt til at meddele Europa-Kommissionen, hvis nye, nationale krav på serviceområdet vil blive håndhævet over for tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser midlertidigt i medlemslandet.
- b) Direktivet fastlægger, at der ikke må stilles krav til tjenestemodtagere, som diskriminerer tjenestemodtagerne på baggrund af deres nationalitet eller opholdssted, eller som begrænser tjenestemodtagernes anvendelse af tjenesteydelser, der leveres af tjenesteydere etableret i andre medlemslande. Endvidere skal tjenesteydere stille en række oplysninger til rådighed for tjenestemodtagerne.
- c) Europa-Kommissionen, medlemslandene og relevante organisationer tilskyndes til at tage initiativer med henblik på fremme af tjenesteydelsers kvalitet.
- d) Hvert medlemsland skal oprette en eller flere kvikskranks, som skal servicere tjenesteydere, når de ønsker at finde information om regulering, ønsker at registrere sig eller ansøge om en tilladelse.
- e) Medlemslandenes myndigheder forpligtes til at indgå i et administrativt samarbejde med myndigheder i andre medlemslande.

2.2. Administrativ forenkling

Kapitel II i service direktivet forpligter medlemslandene til generelt at undersøge og eventuelt forenkle procedurer og formaliteter af relevans for virksomheder, som ønsker at optage og udøve servicevirksomhed. Medlemslandene forpligtes til i deres sagsbehandling at acceptere dokumentation fra andre medlemsstater for opfyldelsen af krav. Medlemslandene kan i den forbindelse alene kræve dokumenter i form af originaler, bekræftede oversættelser eller bekræftede kopier, hvis dette er begrundet i et tvingende al-

ment hensyn eller i øvrigt er tilladt i medfør af fællesskabsretten.

Dette kapitel indebærer også, at medlemslandene skal oprette en eller flere kvikskranker, hvorigenennem servicevirksomheder elektronisk kan finde vejledning og afvikle formaliteter i forbindelse med at optage og udøve servicevirksomhed.

2.3. Etableringsfrihed for tjenesteydere

I kapitel III i servicedirektivet fastlægges den generelle ramme for indholdet af de tilladelser, som kompetente myndigheder kan kræve, at en tjenesteyder skal indhente for at optage og udøve servicevirksomhed. Ifølge direktivet skal tilladelsesordninger være ikke-diskriminerende, begrundet i et tvingende alment hensyn og proportionale, dvs. at de skal være egnede til at opnå formålet og ikke må være mere restriktive end nødvendigt for at opnå tilladelsesordningens formål. Medlemslandene forpligtes til at udarbejde en rapport til Europa-Kommissionen, der beskriver tilladelsesordningernes forenelighed med disse tre principper.

Kapitlet om etableringsfrihed omhandler også regler om sagsbehandling og betingelserne for at opnå en tilladelse. Betingelser, som opstilles for at opnå en tilladelse, må ikke overlappes krav og kontroller, som i det væsentlige er sammenlignelige med krav, som en tjenesteyder allerede er underlagt i en anden medlemsstat. Tilladelser må desuden som udgangspunkt ikke være af begrænset varighed. Hvis der på grund af knappe naturlige ressourcer eller begrænset teknisk kapacitet er et begrænset antal tilladelser, skal udvælgelse af ansøgere foregå med garanti for uvildighed og gennemskuelighed. Der stilles desuden krav om, at procedurer og formaliteter, herunder sagsbehandlingsfrister, skal være klare og offentligtgjort på forhånd. Endvidere gælder som udgangspunkt et princip om stiltidende accept, hvilket indebærer, at en tilladelse kan anses for givet, hvis ansøgeren ikke får svar inden for den fastsatte tidsfrist, medmindre der er fastsat en anden ordning begrundet i tvingende almene hensyn, herunder tredjeparts legitime interesse.

Kapitlet indeholder herudover henholdsvis en liste med krav til tjenesteydere, som ifølge EF-Domstolens praksis ikke kan opretholdes over tjenesteydere ("forbudte krav") og en liste med krav, som skal evalueres ("gråzonekrav"), eksempelvis krav om, at tjenesteyderen skal have en bestemt retlig form eller krav om minimums- eller maksimumspriser, samt en forpligtelse for medlemslandene til at meddele Europa-Kommissionen, hvilke "gråzonekrav", medlemsstaten me-

ner at kunne opretholde, og nye "gråzonekrav", der indføres.

2.4. Fri bevægelighed for tjenesteydelser

Kapitel IV i servicedirektivet skal gøre det nemmere at levere tjenesteydelser midlertidigt på tværs af grænserne i EU. Formålet er at reducere hindringer for, at tjenesteydere kan levere tjenesteydelser i andre medlemsstater, end der hvor de er etableret. For at opnå dette, indføres i direktivets artikel 16 et princip om fri udveksling af tjenesteydelser. Herved indskrænkes de krav, som medlemslandene må håndhæve over for tjenesteydere, der agerer midlertidigt på deres område.

En medlemsstat må kun håndhæve nationale krav til tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser i medlemsstaten på midlertidig basis, hvis kravet ikke er diskriminerende, er begrundet i offentlig orden, offentlig sikkerhed, offentlig sundhed eller miljøbeskyttelse, samt er proportionalt, dvs. er egnet til at opnå det tilsigtede mål og ikke er mere indgribende, end hvad der er nødvendigt for at opnå formålet.

Princippet om fri udveksling af tjenesteydelser har ikke betydning for, hvilke krav medlemslandene må stille til tjenesteydere, der etablerer virksomhed.

En række tjenesteydelser og områder er undtaget fra princippet om fri udveksling af tjenesteydelser. Dette gælder blandt andet tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, dvs. tjenesteydelser, som udføres for at varetage en særlig opgave af almen interesse, som tjenesteyderen har fået i opdrag af en medlemsstat.

Desuden giver direktivet mulighed for individuelle undtagelser fra princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, hvis der er fare for sikkerheden i forbindelse med en tjenesteydelse, eksempelvis hvis tjenesteyderen eller tjenesteydelsen i en konkret situation er til fare for personers sundhed eller sikkerhed.

Endelig forbyder direktivet, at tjenestemodtagere forskelsbehandles eller underlægges krav, der begrænser anvendelsen af en tjenesteydelse, som udføres af en tjenesteyder, der er etableret i en anden medlemsstat. Tjenestemodtagerne skal desuden have adgang til oplysninger om klagemuligheder og krav, der gælder i andre medlemsstater.

2.5. Tjenesteydernes kvalitet

I servicedirektivets kapitel V fastsættes en række fælles regler, der relaterer sig til tjenesteydernes kvalitet. Tjenesteyderne forpligtes bl.a. til at give en række oplysninger til tjenestemodtagerne.

Der stilles også krav om, at kompetente myndigheder skal anerkende attester for erhvervsansvarsforsik-

ringer og faglige garantier udstedt i andre medlemsstater.

Desuden skal eventuelle forbud mod kommerciel kommunikation, dvs. markedsføring, ophæves, hvis der er tale om et generelt forbud for en bestemt branche. Tjenesteydere må som udgangspunkt heller ikke underlægges krav, der forpligter dem til udelukkende at udøve én form for virksomhed.

Herudover lægges der i direktivet op til, at Europa-Kommissionen, medlemslandene og private organisationer sammen skal arbejde for at udvikle en politik til forbedring af tjenesteydelsers kvalitet, f.eks. ved at tilskynde til frivillig certificering for tjenesteydere, udvikling af normer og standarder og udbrede viden om kvalitetsmærker.

2.6. Administrativt samarbejde

Service direktivets kapitel VI har til hensigt at forbedre det administrative samarbejde mellem medlemslandenes kompetente myndigheder for at sikre en effektiv kontrol med tjenesteydere og de tjenesteydelser, som de udfører. Udover en forpligtelse til informationsudveksling og til at udføre kontroller specificerer direktivet, hvilket ansvar henholdsvis etablerings og værtsland har i de situationer, hvor en tjenesteyder benytter sig af sin ret til fri udveksling af tjenesteydelser. Der indføres desuden en advarselsordning for tilfælde, hvor en tjenesteyder er til fare for menneskers sundhed og sikkerhed eller for miljøet. Som ledsageforanstaltning forpligtes Europa-Kommissionen i samarbejde med medlemslandene til at udvikle et elektronisk system til udveksling af oplysninger om tjenesteydere. Systemet skal effektivisere sagsbehandlingen til gavn for både de kompetente myndigheder og de ansøgende tjenesteydere samt sikre nem, hurtig formidling af information om tjenesteydere, der er til fare for sikkerhed, sundhed eller miljø.

2.7. Konvergensprogram

Konvergensprogrammet i kapitel VII indebærer bl.a., at medlemslandene skal forelægge Europa-Kommissionen en rapport, hvori de beskriver og begrundes samtlige tilladelsesordninger og krav, som ifølge direktivet skal evalueres. I rapporten skal medlemslandene også beskrive og begrunde eksisterende nationale krav, som håndhæves over for tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser uden at være etableret i landet. Medlemslandene forpligtes endvidere til at rapportere til Europa-Kommissionen, når nye krav håndhæves over for tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser uden at være etableret i landet.

3. Gennemførelse af servicedirektivet i dansk ret

3.1. Baggrund

Implementeringen af servicedirektivet er koordineret i en interministeriel arbejdsgruppe med deltagelse af alle berørte statslige myndigheder. Hvert deltagende ministerium har haft ansvar for at koordinere implementeringen inden for eget ressort samt i forhold til relevante regionale og kommunale myndigheder og relevante branche- og erhvervsorganisationer.

Europa-Kommissionen har udgivet en vejledende håndbog om gennemførelsen af servicedirektivet i medlemslandene. Europa-Kommissionen har desuden i løbet af implementeringsfasen fulgt samtlige EU/EØS-landes implementeringsarbejde tæt via bilateral kontakt.

Europa-Kommissionen nedsatte efter vedtagelsen af servicedirektivet en ekspertgruppe til implementering af servicedirektivet bestående af samtlige EU/EØS-lande. Erhvervs- og Byggestyrelsen har deltaget på Danmarks vegne. Gruppen har diskuteret afklarende og tekniske spørgsmål samt skabt en ramme for en fælles forståelse af direktivets bestemmelser.

Erhvervs- og Byggestyrelsen har herudover løbende deltaget i uformelle arbejdsgrupper med deltagelse fra diverse andre EU/EØS-lande, særligt samtlige nordiske og baltiske lande samt Polen, Tyskland, Irland, Storbritannien og Nederlandene.

3.2. Lovmodel

I Danmark søges servicedirektivet implementeret gennem lov om tjenesteydelser i det indre marked samt, så vidt muligt, gennem ændringer af sektorlovgivningen for at sikre lovmæssig entydighed og brugervenlighed. Dette drejer sig navnlig om servicedirektivets sagsbehandlingsregler, såsom offentliggørelse af sagsbehandlingsfrister og princippet om stiltende accept. Disse gennemføres i sektorlovgivningen, således at tjenesteydere kan finde reglerne for behandlingen af deres sag i den lovgivning, som regulerer deres erhverv. Formålet med denne lov er at sikre, at lovgivning på Økonomi- og Erhvervsministeriets område er i overensstemmelse med servicedirektivet.

Direktivets generelle oplysningskrav for tjenesteydere foreslås som udgangspunkt gennemført via markedsføringsloven, som allerede indeholder en række oplysningskrav. Således fremgår servicedirektivets krav om oplysninger om den erhvervsdrivendes navn og adresse (artikel 22, stk. 2, litra a), almindelige forretningsbetingelser og generalklausuler, (artikel 22, stk. 1, litra f), prisoplysninger (artikel 22, stk. 1, litra i, og stk. 3) og tjenesteydelsens vigtigste karakteristika (artikel 22, stk. 1, litra j) allerede af markedsfø-

ringsloven. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at gennemføre de fleste af servicedirektivets oplysningskrav i markedsføringsloven. Servicedirektivets øvrige oplysningskrav, som kun vedrører lovregulerede erhverv, gennemføres i dansk ret i sektorlovgivningen. Definitionen af lovregulerede erhverv skal ses i sammenhæng med artikel 3, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36 af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, hvor lovregulerede erhverv defineres som en eller flere former for erhvervsmæssig virksomhed under ét, når der enten direkte eller indirekte ifølge love eller administrative bestemmelser kræves bestemte erhvervsmæssige kvalifikationer for adgang hertil eller udøvelse eller en form for udøvelse heraf. Oplysningspligterne for lovregulerede erhverv er oplysning om erhvervs- og brancheorganisationer, oplysning om hvor tjenesteyderen er registreret, oplysning om den faglige titel og det EU/EØS-land, hvor titlen er givet samt oplysning om regler, der gælder for udførelsen for erhvervet, og om hvordan tjenestemodtageren får adgang til reglerne. Herudover fastsættes det i relevant sektorlovgivning, at tjenesteyderen skal oplyse om eventuel forsikring, som tjenesteyderen har tegnet, samt at tjenesteydere, der er omfattet af en tilladelsesordning, skal give kontaktoplysninger på den kompetente myndighed, som har givet tjenesteyderen tilladelse til at udføre sin tjenesteydelse.

En række generelle bestemmelser i servicedirektivet vurderes imidlertid uhensigtsmæssige eller utilstrækkelige at gennemføre ved hjælp af ændringer i sektorlovgivningen alene og gennemføres derfor i stedet for i forslaget til lov om tjenesteydelser i det indre marked, som fremsættes samtidigt med denne lov. Dette gælder reglerne om etableringsfrihed, regler om fri udveksling af tjenesteydelser på midlertidig basis, regler om accept af dokumenter fra andre EU/EØS-lande, regler om administrativt samarbejde med kompetente myndigheder i andre EU/EØS-lande og oprettelse af en kvikskranke for udenlandske tjenesteydere. Herudover vurderes det hensigtsmæssigt også at gennemføre to af direktivets oplysningsforpligtelser i forslaget til lov om tjenesteydelser i det indre marked frem for i markedsføringsloven. Ifølge lov om tjenesteydelser i det indre marked skal tjenesteyderen oplyse tjenestemodtageren om sin retlige status, eksempelvis om virksomheden drives som aktieselskab, anpartsselskab, interessantselskab, selskab med begrænset ansvar eller enkeltmandsvirksomhed, samt efter anmodning fra tjenestemodtageren, om tjenesteyderen leverer tjenesteydelser af forskellig art, og om tje-

nesteyderen samarbejder med andre tjenesteydere om levering af den eller de omhandlede tjenesteydelser.

4. Varepakken og relaterede lovændringer i dansk ret

Den såkaldte varepakke omfatter foruden Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF af 9. juli 2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets afgørelse 93/465/EØF to forordninger: Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 339/93, herefter benævnt forordning nr. 765 om akkreditering mv., samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 764 af 9. juli 2008 om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, og om ophævelse af beslutning nr. 3052/95/EF, herefter benævnt forordning nr. 764 om gensidig anerkendelse. "Varepakken" blev vedtaget i juni 2008. Danmark stemte for pakken.

Forordning nr. 765 om akkreditering mv. tilvejebringer en retlig ramme for akkreditering og markedsovervågning, der skal sikre, at markedsførte produkter, som er omfattet af fællesskabslovgivningen, opfylder de fastsatte krav om et højt beskyttelsesniveau for eksempelvis sikkerhed, sundhed, forbrugerbeskyttelse og miljøbeskyttelse. Forordningen skal være med til at styrke varernes frie bevægelighed i det indre marked. Det overvejende hensyn i den del af forordningen, der omhandler akkreditering, er, at der skal opbygges en meget høj grad af tillid til akkrediteringssystemet. Med forordningens vedtagelse vil et akkrediteret certifikat, der er erhvervet i ét medlemsland, kunne anvendes direkte i et andet medlemsland. Dermed undgås dobbeltarbejde med omkostninger til følge. Det er medlemslandene, der med udpegningen og det opfølgende tilsyn med det nationale akkrediteringsorgan er garanter for, at akkrediteringssystemet kommer til at fungere efter hensigten.

Forordning nr. 765 om akkreditering mv. gælder for akkreditering af overensstemmelsesvurderingsorganer, uanset om de foretager overensstemmelsesvurderinger (tredjepartsvurderinger) inden for regulerede eller ikke-regulerede områder. Det skal forstås på den måde, at hvis et overensstemmelsesvurderingsorgan ønsker at blive akkrediteret efter en harmoniseret standard, skal akkrediteringen foretages af et nationalt akkrediteringsorgan, uanset om akkrediteringen sker som følge af krav i lovgivningen eller på frivillig basis.

F. t. l. vedr. næringsloven m.v.

Den anden forordning i varepakken, forordning nr. 764 om gensidig anerkendelse, omhandler princippet om gensidig anerkendelse af varer i det indre marked. Formålet med forordningen er at reducere barriererne i det indre marked for varer. Med forordningen indføres en ensartet procedure i alle medlemslandene, der betyder, at myndighederne skal begrunde hensigten om at forbyde et produkt, som er lovligt markedsført i et andet EU-land, og høre producenten inden den endelige afgørelse træffes. Desuden skal medlemslandene oprette såkaldte produktkontaktpunkter, som skal informere om tekniske forskrifter, som finder anvendelse i medlemslandet, herunder om produktet er omfattet af et krav om forudgående godkendelse. Produktkontaktpunktet skal endvidere give kontaktoplysninger på relevante myndigheder i medlemslandet og klagevejledning i tilfælde af tvist mellem en myndighed og en virksomhed. Derudover skal produktkontaktpunktet oplyse om princippet om gensidig anerkendelse. Ifølge forordningen skal medlemslandene desuden hvert år oplyse Kommissionen om anvendelsen af forordningen, herunder antallet af beslutninger, der er truffet i forhold til udenlandske produkter.

Forordningerne er direkte gældende og skal derfor ikke gennemføres i dansk ret. For at forordningerne kan virke i praksis, vurderes det dog nødvendigt at foretage visse administrative ændringer, der er nødvendige for at administrere den del af forordningen om akkreditering mv. vedrørende udpegningen af et nationalt akkrediteringsorgan og den del af forordningen om gensidig anerkendelse, der vedrører oprettelsen af et produktkontaktpunkt og indrapportering til Kommissionen.

5. Lovens hovedindhold

Ændringsloven har to dele: Ændringer af love på Økonomi- og Erhvervsministeriets område som følge af servicedirektivet (se pkt. 5.1 – 5.5) samt ændringer af erhvervsfremmeloven (se pkt. 5.6).

5.1. Ændring af lov om omsætning af fast ejendom

Ifølge servicedirektivets artikel 15 kan en række krav til tjenesteydere, herunder krav om en bestemt retlig form, kun opretholdes, hvis kravene er ikke-diskriminerende, nødvendige, dvs. at de kan begrundes i et tvingende alment hensyn, og proportionale, dvs. at de skal være egnede og ikke mere restriktive, end hvad der kræves for at nå det tilsigtede mål.

Tvingende alment hensyn er eksempelvis hensynet til offentlig orden, offentlig sikkerhed og offentlig sundhed, jf. EF-traktatens artikel 46 og 55, men også miljøbeskyttelse, opretholdelse af samfundsordenen, socialpolitiske mål, beskyttelse af tjenestemodtagere

og forbrugerbeskyttelse. Begrebet udvikles løbende af EF-Domstolen.

Proportionalitet skal forstås sådan, at et krav over for en tjenesteyder skal begrænses til det reelt nødvendige for at sikre det tvingende alment hensyn, som kravet er begrundet i. Kravet skal dermed stå i rimeligt forhold til det hensyn, der forfølges. Det vil sige, at kravet skal være egnet til at sikre virkeliggørelsen af det formål, som kravet forfølger, og kravet må ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå formålet. Hensynet må altså ikke kunne nås ved foranstaltninger, der er mindre restriktive og indgribende. Samtidig bør de kompetente myndigheder, der stiller krav om tilladelse, kunne påvise, at kravet har den tilsigtede effekt.

Lov om omsætning af fast ejendom indeholder et krav om, under hvilken juridisk form ejendomsomgørelsvirksomhed må drives. Det vurderes, at dette krav ikke lever op til betingelserne i servicedirektivets artikel 15 om nødvendighed, dvs. begrundelse i et tvingende alment hensyn, og proportionalitet. På denne baggrund foreslås bestemmelsen om, under hvilken juridisk form ejendomsomgørelsvirksomhed må drives, i lov om omsætning af fast ejendom, ophævet.

5.2. Ændringer af elinstallatørloven og gasloven

Ifølge servicedirektivets artikel 11 må en autorisation kun begrænses tidsmæssigt, hvis begrænsningen kan begrundes i et tvingende alment hensyn. Der henvises til bemærkningerne under punkt 5.1.

Desuden skal tilladelsesordninger på serviceområdet ifølge servicedirektivets bestemmelser om etablering bl.a. være begrundet i og afpasset efter et tvingende alment hensyn samt være proportionale, dvs. de skal være egnede og ikke være mere restriktive end nødvendigt for at opnå formålet med tilladelsen. Der henvises til bemærkningerne under punkt 5.1.

Det vurderes, at muligheden for at begrænse en autorisation som elinstallatør tidsmæssigt til enkeltstående opgaver eller til særlige typer arbejde bør fjernes, da disse bestemmelser ikke kan begrundes i et tvingende alment hensyn.

Det vurderes, at kravene i lov om autorisation af elinstallatører og lov om gasinstallationer og installationer i forbindelse med vand- og afløbsledninger (gasloven) om ikke at have betydelig forfalden gæld til det offentlige for at opnå autorisation eller godkendelse, eller for at undgå at få tilbagekaldt autorisation eller godkendelse, ikke er proportionale. Bestemmelserne herom foreslås derfor ophævet.

Med hensyn til servicedirektivets nærmere gennemførelse i elinstallatørloven og gasloven, indeholder lo-

vene allerede hjemmel hertil. Eksempelvis vil servicedirektivets oplysningsforpligtelser, der gælder lovregulerede erhverv, både kunne gennemføres med den eksisterende hjemmel i elinstallatørloven og gasloven. Det anses for mest hensigtsmæssigt at gennemføre disse krav ved administrativt fastlagte bestemmelser.

5.3. Ændringer af næringsloven

Ifølge servicedirektivet skal tilladelsesordninger på serviceområdet være ikke-diskriminerende, begrundet i og afpasset efter et tvingende alment hensyn samt være proportionale, dvs. ikke være mere restriktive end nødvendigt for at opnå formålet med tilladelsen. Krav til tjenesteydere, herunder territoriale begrænsninger, må desuden kun opretholdes, hvis kravene er nødvendige, dvs. at de kan begrundes i et tvingende alment hensyn, og proportionale, dvs. at de skal være egnede og ikke mere restriktive, end nødvendigt for at nå det tilsigtede mål. Der henvises til bemærkningerne under punkt 5.1.

På baggrund heraf foreslås en række ændringer af næringsloven.

Ændringerne af næringsloven består i, at bestemmelserne om speditører, auktionsholdere og vekselere ophæves, da disse bestemmelser vurderes ikke at være proportionale, dvs. at de er mere restriktive end nødvendigt for at nå det tilsigtede mål og dermed ikke er i overensstemmelse med servicedirektivet. Baggrunden for, at næringslovens regler om auktionsholdere og vekselere ophæves, er også, at de indeholder bestemmelser om territoriale begrænsninger, hvilket ikke vurderes at være proportionalt og dermed i strid med servicedirektivets artikel 15.

5.4. Ændring af lov om maritime uddannelser og ændring af dykkerloven

Ifølge servicedirektivet skal tilladelsesordninger på serviceområdet bl.a. være proportionale, dvs. ikke være mere restriktive end nødvendigt for at opnå formålet med tilladelsen.

Det vurderes, at kravene i dykkerloven om ikke at have forfalden gæld til det offentlige for erhvervelse af erhvervsdykkerbevis eller for at undgå inddragelse af beviset ikke er proportionale. Bestemmelserne foreslås derfor ophævet. Der henvises til bemærkningerne under punkt 5.1.

Ændringen af dykkerloven består desuden i, at der indsættes en bemyndigelse til økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte de nærmere regler om anerkendelse af udenlandske dykkerbeviser og adgang til udøvelse af erhvervsdykning. Herved kan bl.a. servicedirektivets oplysningsforpligtelser vedrørende lovregulerede erhverv gennemføres.

Området dykkerarbejde og dykkermateriel m.v. er færøsk særanliggende, hvorimod det er dansk lovgivning, som regulerer disse forhold i Grønland. Forslaget til ændring af dykkerloven vil derfor kunne sættes i kraft for Grønland. Før dette sker, vil det dog blive forelagt de grønlandske myndigheder til udtalelse.

Endelig foreslås det at ændre lov om maritime uddannelser således, at der foretages en mindre sproglig tilpasning af bestemmelsen om godkendelse af kurser og uddannelser, der afholdes uden for Danmarks grænser.

5.5. Ændring af markedsføringsloven

Ændringen af markedsføringsloven består i, at der indsættes en bemyndigelse til økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler med henblik på at opfylde servicedirektivets oplysningskrav. Denne ændring gennemfører dele af servicedirektivets artikel 22 og 27 og skal sikre tjenestemodtageres ret til at få en række oplysninger om tjenesteydere og deres tjenesteydelser.

Servicedirektivets oplysningspligter skal være med til at styrke gennemsigtigheden og dermed navnlig forbrugernes tillid til tjenesteydelser. Forbrugernes sættes bedre i stand til at foretage et kvalificeret valg af leverandør af en tjenesteydelse, idet det bliver lettere at indhente basale oplysninger om tjenesteyderne og deres ydelser, samtidig med at det undgås at påføre tjenesteyderne urimeligt stort besvær. Tjenesteyderen kan selv afgøre, hvordan de pågældende oplysninger gives.

Servicedirektivets oplysningskrav supplerer de krav, der allerede er fastsat i fællesskabsretten. Det gælder blandt andet bestemmelserne i fjernsalgsdirektivet og direktivet om urimelig handelspraksis. Derudover kan medlemslandene pålægge tjenesteydere, der er etableret på deres eget område, yderligere oplysningskrav.

Markedsføringsloven indeholder allerede en række af servicedirektivets oplysningskrav, eksempelvis krav om prisoplysninger. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at gennemføre de fleste af servicedirektivets oplysningskrav i markedsføringsloven. Forbrugersombudsmanden vil derfor føre tilsyn med overholdelsen af oplysningskravene.

Retsplejelovens særlige tilsyns- og klagesystem vedrørende advokater indebærer, at også advokatmyndighederne vil kunne behandle sager om advokaters manglende overholdelse af oplysningskravene. Denne dobbeltkompetence gør sig allerede i dag gældende på andre områder, der er omfattet af Forbrugersombudsmandens kompetence. Det forudsættes, at der

etableres et uformelt samarbejde mellem advokatmyndighederne og Forbrugerombudsmanden ved behandlingen af alle sådanne sager. Det forudsættes endvidere, at Forbrugerombudsmanden ikke rejser sager, der tillige måtte rejse spørgsmål vedrørende advokatbranchens uafhængighed af statsmagten eller bedømmelsen af advokaters faglige standarder.

Nogle af markedsføringslovens oplysningskrav er udelukkende rettet mod forbrugerne. Servicedirektivets oplysningskrav har imidlertid et bredere anvendelsesområde, fordi der er tale om oplysninger, som tjenesteyderen skal give tjenestemodtageren. Begrebet tjenestemodtager dækker både forbrugere og erhvervsdrivende. Derudover har markedsføringsloven et bredere anvendelsesområde end servicedirektivet, idet markedsføringsloven både gælder for salg af varer og tjenesteydelser, mens servicedirektivet kun gælder for tjenesteydelser. Desuden er en række tjenesteydelser undtaget fra servicedirektivet. For at gennemføre servicedirektivets bestemmelser i markedsføringsloven, uden at der sker en overimplementering af direktivet, indsættes derfor en bemyndigelse i markedsføringsloven til at udstede en bekendtgørelse i overensstemmelse med servicedirektivets anvendelsesområde. Dermed gennemføres de oplysningskrav, som ikke i forvejen fremgår af markedsføringsloven, i dansk ret i overensstemmelse med servicedirektivets anvendelsesområde.

Ændringen af markedsføringsloven består desuden i, at §§ 10 og 11 om forbud mod rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer ophæves for tjenesteydere, som leverer tjenesteydelser midlertidigt i Danmark, idet forbuddene udgør en potentiel hindring for den fri udveksling af tjenesteydelser. Det vil sige, at de vurderes at begrænse retten til at levere tjenesteydelser på midlertidig basis i Danmark.

I henhold til artikel 16 i servicedirektivet har tjenesteydere ret til fri udveksling af tjenesteydelser. Det gælder alle tjenesteydelser, der falder ind under direktivets anvendelsesområde, undtagen tjenesteydelser eller anliggender der er anført i artikel 17. Dette fremgår også af forslaget til lov om tjenesteydelser i det indre marked.

Ifølge artikel 16 må medlemslandene ikke pålægge indkomne tjenesteydere deres egne krav, dvs. krav der ikke følger af anden fællesskabsret, undtagen når de er begrundede i et af de fire tvingende almene hensyn, der er nævnt i direktivets artikel 16, stk. 1. Disse hensyn er hhv. den offentlige orden, offentlig sikkerhed, offentlig sundhed og miljøbeskyttelse. Dermed kan medlemslandene ikke påberåbe sig andre almene hensyn, herunder hensyn som forbrugerbeskyttelse. For-

brugerbeskyttelse er det overordnede hensyn bag bestemmelserne i markedsføringslovens §§ 10 og 11.

Servicedirektivets artikel 16 er ikke til hinder for, at medlemslandene opretholder deres krav over for hjemlige erhvervsdrivende.

Implementering af servicedirektivets princip om fri udveksling af tjenesteydelser betyder derfor, at markedsføringslovens §§ 10 og 11 ikke kan opretholdes over for tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser midlertidigt i Danmark.

5.6. Ændring af lov om erhvervsfremme

De foreslåede ændringer af lov om erhvervsfremme har for det første baggrund i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 339/93.

Den gældende erhvervsfremmelov indeholder bestemmelser om akkreditering og metrologi. Akkreditering og metrologi er af historiske årsager samlet i ét kapitel i loven. Reglerne er primært bemyndigelsesbestemmelser, bl.a. til at fastsætte regler om akkreditering og metrologi og til at fastsætte gebyrer til dækning af udgifter ved administration af loven.

Der er desuden hjemmel til, at Sikkerhedsstyrelsen kan indgå de privatretlige aftaler, der er nødvendige for, at et privat organ kan varetage administrationen af området, og til adgang uden retskendelse i forbindelse med metrologisk kontrol. Reglerne omfatter derudover bestemmelser om klage over afgørelser truffet efter loven, eller regler udstedt i medfør heraf.

Loven skaber således allerede i dag rammen om et velfungerende dansk akkrediteringssystem, der helt overordnet lever op til EU-kravene i forordningen og i DS/EN ISO/IEC 17011 om generelle krav til akkrediteringsorganer, der akkrediterer virksomheder, som foretager overensstemmelsesvurdering.

Dog er der enkelte forhold, der kræver, at de gældende regler ændres, for at de ikke skal stride mod forordningen.

De gældende bestemmelser i erhvervsfremmeloven om udpegning af et organ, der kan varetage akkrediteringsopgaver, udelukker ikke, at der vil kunne udpeges mere end ét sådant organ inden for Danmarks grænser. Det er imidlertid et krav i forordningen, at der ikke må være mere end ét nationalt akkrediteringsorgan. Det er derfor nødvendigt at ændre de gældende regler om udpegning af organet, således at de ikke længere giver mulighed for udpegning af mere end ét organ.

Efter forordning nr. 765 om akkreditering mv. skal medlemsstaten udpege et nationalt akkrediteringsorgan. Såfremt akkreditering ikke udøves direkte af de offentlige myndigheder selv, skal det nationale akkrediteringsorgans virksomhed anses for, og gives kompetence som, offentlig myndighed. Det er i princippet ikke væsentligt anderledes end efter gældende ret. Ændringerne, der sker omkring udpegningen og varetagelsen af akkrediteringsopgaver, er således også udtryk for, at reglerne præciseres, så den ordlyd, der finder anvendelse i forordningen, finder anvendelse på samme måde i de danske regler.

Derudover ændres gebyrhjemlen på akkrediteringsområdet, således at begrebet "kommercielt baseret" ikke længere indgår i lovens tekst. Baggrunden for denne ændring er forordningens bestemmelser om, at danske virksomheder skal søge om akkreditering hos det danske akkrediteringsorgan. Dermed er der i princippet tale om en monopollignende stilling, der nødvendiggør, at priserne fastsættes med statslig mellemkomst. Det foreslås derfor, at rammerne for priserne, som det nationale akkrediteringsorgan kan tage for at udføre akkrediteringsopgaver, fastsættes i en aftale mellem økonomi- og erhvervsministeren og det nationale akkrediteringsorgan. Der vil således fortsat være mulighed for at kunne fastsætte priser, der ikke alene afspejler de direkte omkostninger.

For at skabe en ensartet retstilstand for akkreditering og metrologi, foreslås en tilsvarende teksttilpasning for så vidt angår gebyrerne på metrologiområdet.

Endelig tilpasses klagebestemmelserne til de krav, forordning nr. 765 om akkreditering mv. og de europæiske harmoniserede standarder stiller til klagesagsbehandling.

For det andet har de foreslåede ændringer af lov om erhvervsfremme baggrund i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 764 af 9. juli 2008 om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat (gensidig anerkendelse), og om ophævelse af beslutning nr. 3052/95/EF. Ændringerne af erhvervsfremmeloven består i, at der indsættes en bemyndigelse til økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte bestemmelser, der er nødvendige for at administrere forordningen. Der er således behov for at fastsætte en række administrative bestemmelser om det førnævnte produktkontakt punkt samt om den årlige afrapportering til Europa-Kommissionen om forordningens anvendelse.

Ændringerne af erhvervsfremmeloven består endeligt i, at der ved samme lejlighed foretages en præcisering af hjemmelen til økonomi- og erhvervsministe-

rens årlige finanslovsbevilling til Dansk Standards aktiviteter på standardiseringsområdet, så hjemmelen gøres helt klar og utvetydig.

5.7. Lovens ikrafttræden

Lovændringerne som følge af servicedirektivet og forordning nr. 765 om akkreditering træder i kraft den 28. december 2009. Servicedirektivet skal senest være gennemført i national lovgivning den 28. december 2009, og forordning nr. 765 om akkreditering træder i kraft den 1. januar 2010.

Ændringen i erhvervsfremmeloven vedrørende forordning nr. 764 om gensidig anerkendelse samt ændringen vedrørende Dansk Standard træder i kraft den 13. maj 2009, da forordningen om gensidig anerkendelse skal anvendes fra denne dato, og bestemmelsen om standardisering bør træde i kraft hurtigst muligt.

6. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

6.1. Ændringer som følge af servicedirektivet

Ændringen af lov om omsætning af fast ejendom og ændringen af lov om maritime uddannelser medfører ikke økonomiske eller administrative omkostninger for det offentlige.

Ændringerne af elinstallatørloven og gasloven indebærer, at ansøgere om autorisation som elinstallatør, vvs-installatør, vand- og sanitetsmester, kloakmester eller godkendelse som kompetent virksomhed eller teknisk ansvarlig person ikke længere skal afgive erklæring om forfalden gæld til det offentlige. Endvidere vil ansøgere med forfalden gæld til det offentlige ikke længere skulle fremskaffe og indsende dokumentation for gældens størrelse og eventuel afdragsordning. Dette vil medføre mindre administrative lettelse for staten i forbindelse med administrationen af autorisations- og godkendelsesordninger, som er reguleret i elinstallatørloven og gasloven.

Ændringen af næringsloven indebærer, at reguleringen af auktionsholdere, vekselere og speditorer i næringsloven ophører. Dette indebærer bl.a., at det ikke længere skal påses, om virksomheder, som ønsker at drive auktionsholder- eller vekselervirksomhed, har forfalden gæld til det offentlige. Der er heller ikke længere vandelskrav, der skal påses. Dette vil medføre mindre administrative lettelse for politiet og for Københavns Kommune.

Ændringen af dykkerloven indebærer, at betingelsen om, at dykkeraspiranten ikke må have betydelig forfalden gæld til det offentlige ved erhvervelse af erhvervsdykkerbevis, samt kravet om, at et erhvervsdykkerbevis kan inddrages, hvis en dykker har bety-

delig forfalden gæld til det offentlige, ophæves. Forslaget vil indebære en mindre administrativ lettelse for det offentlige med administration af erhvervsdykkere.

Ændringen af markedsføringsloven er i første omgang ikke forbundet med omkostninger. På baggrund af bemyndigelsen, som indsættes i markedsføringsloven, udstedes en bekendtgørelse med servicedirektivets oplysningskrav. Denne bekendtgørelse vil medføre en aktivitetsudvidelse for Forbrugerombudsmanden. Den nærmere vurdering af de økonomiske omkostninger vil ske i forbindelse udarbejdelsen af bekendtgørelsen.

6.2. Ændringer af erhvervsfremmeloven

Forordning nr. 765 om akkreditering medfører omkostninger til den koordinerende funktion, som Økonomi- og Erhvervsministeriet (Sikkerhedsstyrelsen) vil få. De nye opgaver, som Sikkerhedsstyrelsen skal varetage, er blandt andet kontakten til andre myndigheder i forbindelse med situationer, hvor en myndighed ikke ønsker at anvende akkreditering, øget kontakt og kontrol med det nationale akkrediteringsorgan samt samarbejde med Europa-Kommissionen om blandt andet tilsyn med det nationale akkrediteringsorgan.

Desuden er der omkostninger forbundet med det nationale akkrediteringsorgans (DANAK) forpligtelser til at deltage i udviklingen af akkrediteringsaktiviteter inden for det europæiske system. Derudover skal DA-NAK varetage rådgivning af danske myndigheder i forbindelse med akkrediteringsopgaver, herunder i forbindelse med implementering af EU-direktiver, hvor akkreditering er forudsat anvendt.

Alt i alt skønnes kravene i forordning nr. 765 om akkreditering at medføre en øget udgift for staten på i alt 0,8 mio. kr. det første år og 1,7 mio. kr. pr. år de efterfølgende år inkl. administrationsudgifter.

Den foreslåede bemyndigelse i erhvervsfremmeloven for økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte regler, der er nødvendige for gennemførelsen og anvendelsen af forordning nr. 764 om gensidig anerkendelse, forventes at medføre omkostninger, dels til etablering af produktkontaktpunkt og dels til den årlige afrapportering til Europa-Kommissionen om anvendelsen af forordningen i Danmark. Produktkontaktpunktet skal give information om regler og procedurer for gensidig anerkendelse af varer på det uharmoniserede område samt vejlede udenlandske virksomheder om nationale tekniske forskrifter, eventuelle godkendelsesordninger, klagemuligheder og kontaktoplysninger til relevante myndigheder. Etableringen og driften heraf skønnes at medføre udgifter for

Økonomi- og Erhvervsministeriet på 2 mio. kr. i 2009 og 2010 og 2,3 mio. kr. årligt herefter.

Ændringen af erhvervsfremmeloven vedrørende standardisering har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

Omkostningerne i forbindelse med ændringerne af erhvervsfremmeloven holdes inden for Økonomi- og Erhvervsministeriets egne rammer.

7. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

7.1. Ændringer som følge af servicedirektivet

Lovændringerne som følge af servicedirektivet forventes generelt at have en positiv effekt på konkurrencen, fordi visse krav og tilladelsesordninger for tjenesteydere ophæves.

Ændringen af lov om omsætning af fast ejendom og ændringen af lov om maritime uddannelser forventes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Ændringerne af elinstallatørloven og gasloven indebærer, at ansøgere om autorisation som elinstallatør, vvs-installatør, vand- og sanitetsmester, kloakmester eller godkendelse som kompetent virksomhed eller teknisk ansvarlig person ikke længere skal afgive erklæring om forfalden gæld til det offentlige. Endvidere vil ansøgere med forfalden gæld til det offentlige ikke længere skulle fremskaffe og indsende dokumentation for gældens størrelse og eventuel afdragsordning. Dette vil medføre administrative lettelser for erhvervslivet. Lettelserne estimeres til under 1.000 timer pr. år på samfundsplan.

Med ændringen af næringsloven ophører reguleringen af auktionsholdere, vekselerere og speditører i næringsloven. Dette indebærer bl.a., at det ikke længere skal påses, om virksomheder, som ønsker at drive auktionsholder- eller vekselerervirksomhed, har forfalden gæld til det offentlige. Der er heller ikke længere vandelskrav, der skal påses. Dette vil medføre administrative lettelser for erhvervslivet. Lettelserne estimeres til under 10.000 timer pr. år på samfundsplan.

Ændringen af dykkerloven indebærer, at betingelsen om, at dykkeraspiranten ikke må have betydelig forfalden gæld til det offentlige (50.000 kr. og derover) ved erhvervelse af erhvervsdykkerbevis samt kravet om, at et erhvervsdykkerbevis kan inddrages, hvis en dykker har betydelig forfalden gæld til det offentlige (størrelsesordenen 100.000 kr. og derover), ophæves. Forslaget vil indebære en minimal administrativ lettelse for erhvervslivet, idet erhvervsdykker-

skolerne fremover ikke skal kontrollere gæld til det offentlige ved optagelse af dykkeraspiranter.

Med lovens ændring af markedsføringsloven udvides oplysningskravene til tjenesteydere, idet tjenesteydere også skal give de pågældende oplysninger til erhvervsdrivende, der køber tjenesteydelser og ikke blot forbrugere. Der er tale om følgende af servicedirektivets oplysningskrav: Oplysning om tjenesteyderens navn og adresse, oplysning om almindelige forretningsbetingelser og generalklausuler og oplysning om, hvad tjenesteydelsen består af, hvis det ikke fremgår af sammenhængen.

Desuden medfører ændringen af markedsføringsloven, at tjenesteydere skal give en række oplysninger, som ikke allerede fremgår af markedsføringsloven. Der er tale om oplysning om en eventuel ikke lovpligtig eftersalgsgaranti, CVR- og momsnummer og oplysning om klagesagsbehandling.

Oplysningskravene, som gennemføres via ændringen af markedsføringsloven, vurderes ikke at medføre større administrative byrder for virksomhederne, fordi virksomhederne forpligtes til at give relativt få yderligere oplysninger end dem, de allerede skal give ifølge markedsføringsloven. Omkostningen for de omfattede tjenesteydere består primært i, at en række oplysninger tilføjes de oplysninger, som tjenesteyderen allerede giver. Tjenesteyderen må selv vælge, hvordan oplysningerne gives. Omkostningerne vurderes at være under 1.000 timer pr. år.

7.2. Ændringer af erhvervsfremmeloven

Ændringerne af erhvervsfremmeloven som følge af forordning nr. 765 om akkreditering mv. forventes at medføre en mindre reduktion af de økonomiske og administrative byrder for erhvervslivet. Ændringerne af erhvervsfremmeloven vedrørende akkreditering skal sammen med forordning nr. 765 om akkreditering mv. skabe rammerne for etableringen af et mere gennemgigt akkrediteringssystem, som styrker medlemslandenes gensidige tillid til de nationale akkrediteringsorganer og dermed til de akkrediterede rapporter og certifikater, der udstedes af akkrediterede overensstemmelsesvurderingsorganer. Ved at styrke tilliden til de nationale akkrediteringsorganer og til akkrediterede ydelser, styrkes også det indre marked og varernes frie bevægelighed på tværs af landegrænserne. Dette skal sikre, at produkter, som lovligt markedsføres i én medlemsstat, kan sælges i hele EU, uden at der kan stilles krav om supplerende prøvning eller certificering af produkterne.

Herefter vil det være tilstrækkeligt for virksomheder, der anvender certifikater fra akkrediterede over-

ensstemmelsesvurderingsorganer at få udarbejdet ét akkrediteret certifikat, som vil være gældende og anerkendt i hele EU. Hidtil har det været forbundet med betydelige problemer for virksomheder at få akkrediterede rapporter og certifikater anerkendt af myndigheder og virksomheder i et andet medlemsland. Fremover vil de nationale myndigheder være forpligtet til at anerkende ligeværdigheden af akkrediterede rapporter og certifikater, som er udstedt af overensstemmelsesvurderingsorganer, der er akkrediteret af de nationale akkrediteringsorganer.

Omfanget af lettelsen for erhvervslivet som følge af forordning nr. 765 om akkreditering mv. afhænger af, hvor mange virksomheder, der vil anvende akkrediterede certifikater på tværs af landegrænser, samt af, hvor mange produkter, der ved eksport inden for EU, kan nøjes med én overensstemmelseserklæring.

Ændringen af erhvervsfremmeloven vedrørende standardisering medfører ikke administrative eller økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Bemyndigelsen i erhvervsfremmeloven til at fastsætte regler, der er nødvendige for at administrere den del af forordning nr. 764 om gensidig anerkendelse, forventes ikke at medføre administrative eller økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

8. Administrative konsekvenser for borgerne

Gennemførelsen af servicedirektivets oplysningskrav i markedsføringsloven vurderes at have positive administrative konsekvenser for borgerne, idet forbrugerne får lettere adgang til oplysninger om tjenesteydere og deres ydelser samt bedre klagemuligheder.

Ændringen af dykkerloven indebærer en minimal administrativ lettelse for borgerne, idet dykkeraspiranter fremover ikke skal dokumentere, at de ikke har gæld til det offentlige.

De øvrige lovændringer har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

9. Miljømæssige konsekvenser

Forslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

10. Forholdet til EU-retten

10.1. Lovændringer som følge af servicedirektivet

Ændringerne af lov om omsætning af fast ejendom, elinstallatørloven, gasloven, lov om maritime uddannelser, dykkerloven, markedsføringsloven og næringsloven gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (EU-Tidende nr. L 376 af 27. december 2006, s. 36-68).

10.2. Ændringer af erhvervsfremmeloven

Ændringerne vedrørende akkreditering har til formål at tilvejebringe den fornødne hjemmel til at administrere Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 339/93.

Bemyndigelsen til økonomi- og erhvervsministeren som indsættes i erhvervsfremmelovens § 3, stk. 5, har som formål at tilvejebringe den fornødne hjemmel til at fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 764 af 9. juli 2008 om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat (gensidig anerkendelse), og om ophævelse af beslutning nr. 3052/95/EF.

Ændringen vedrørende standardisering har ingen EU-retlige aspekter.

11. Hørte myndigheder og organisationer

3F, Advokatsamfundet, Akademikernes Centraladministration, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmiljøinstituttet, Banedanmark, BAT-kartellet, BFID, Bibliotekarforbundet, Boligselskabernes Landsforening, Brancheforeningen for dykkermateriel, Brancheforeningen for Sæbe, Parfume og Teknisk/kemiske artikler, Bryggeriforeningen, BUPL, Byggefagenes Kooperativ Landssammenslutning, Byggeriets Arbejdsgivere, Børsmæglerforeningen, CO-Industri, Copenhagen Business School, DAKOFA, DANAK, Danbor Service A/S, Danmarks Apotekerforening, Danmarks Lærerforening, Danmarks Miljøundersøgelser, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Bygningsinspektørforening, Dansk Detail, Danske Advokater, Danske Andelsselskaber, Danske Ark, Danske Arkitektvirksomheder, Danske Bandagister, Danske Bioanalytikere, Danske Busvognmænd, Danske Fysioterapeuter, Danske Entreprenører, Dansk Ejendomsæglerforening, Danske Kloakmestre, Dansk Eksportforening, Dansk Energi, Dansk Energi Brancheforening, Danske Patentagenters Forening, Danske Reklame- og Relationsbureauers Brancheforening, Dansk Erhverv, Danske Spil, Danske Speditører, Dansk Forening for Industriens Patent- og Varemærkespecialister, Dansk Gasteknisk Center A/S, Dansk Industri, Dansk Magisterforening, Danske Maritime, Dansk Metalarbejderforbund,

Dansk Navigatørforening, Dansk Optikerforening, Dansk Patent- og Varemærkekonulentforening, Danske Regioner, Dansk Sportsdykkerforbund, Dansk Standard, Dansk Sygeplejeråd, Dansk Sø- og Restaurationsforening, Dansk Tandlægeforening, Dansk Textil Union, Dansk Translatørforbund, Dansk Transport og Logistik, Dansk Vand- og Spildevandsforening, Dansk Varefakta Nævn, DELTA, Den alm. danske lægeforening, Den Danske Dyrslægeforening, Den Danske Landinspektørforening, De Samvirkende Købmænd, Det Kommunale Kartel, Det Tekniske Sikkerhedsråd, Det Økologiske Råd, DI Handel, Dispatchørerne, Dispatchørkommissionen, DJØF, DONG, DSB, DS Håndværk og Industri, Dykkercentret, Dykkerfirmaernes brancheforening, Elektricitetsrådet, ELFO – Elinstallatørernes Landsforening, Energi-Midt, Energinet, Ergoterapeutforeningen, FAFGE – Elbranchens Leverandørforening, FDB, Finansforbundet, Finansrådet, FOA, Forbrugerrådet, Forbundet af Kirke- og Kirkegårdsansatte, Forbundet Kommunikation og sprog, FORCE, Foreningen af kliniske Diætister, Foreningen af radiografer i Danmark, Foreningen af Registrerede Revisorer, Foreningen af rådgivende ingeniører, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen af vandværker i Danmark, Foreningen Industriel Retsbeskyttelse, Forsikring og Pension, FTF, Godkendt teknologisk service, Gymnasieskolens Lærerforening, Gramex, Handelshøjskolen Århus Universitet, HK Handel, HNG I/S, HORESTA, HS, Håndværksrådet, IDA, Ingeniørforeningen i Danmark, IT Brancheforeningen, ITEK, Kamstrup A/S, KODA, Kristelig Arbejdsgiverforening, Københavns Energi, Københavns Fondsbørs, Kommunernes Landsforening, Kooperationen, Københavns Kommune, Landbrugsrådet, Landsforeningen af Kliniske Tandteknikere, Ledernes Hovedorganisation, LEGO, Lekon, LO, Lægemedelindustriforeningen, Marinar-kæologisk Center, Maskinmestrenes Forening, ME-GROS, Oliebranchens Fælles Repræsentation, Parallelimportørforeningen af lægemidler, PM-Diving A/S, Psykologforeningen, Psykolognævnet, Realkreditrådet, Rigspolitiet, Samrådet for Ophavsret, Sammenslutningen af Danske Småøer, Statens Byggeforskningsinstitut, Statens Luftfartsvæsen, Statens og Kommunernes Indkøbsservice, Søværnet, Teknisk Landsforbund, Teknologisk Institut, TEQNIK, Translatørforeningen, Translatørkommissionen, Veltek, Visit Denmark, Værdipapircentralen.

12. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ændringen af erhvervsfremmeloven vedr. standardisering: Ingen økonomiske konsekvenser for staten. Skøn vedr. ændringer af erhvervsfremmeloven som følge af forordningen om akkreditering mv.: 0,8 mio. det første år og 1,7 mio. årligt herefter. Skøn vedr. ændring af erhvervsfremmeloven som følge af forordningen om gensidig anerkendelse: 2 mio. kr. i 2009 og 2010 og 2,3 mio. kr. årligt herefter. Ændringerne af erhvervsfremmeloven vedr. Dansk Standard: Begrænsede økonomiske konsekvenser for staten.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen udover: Ændring af elinstallatørloven, gasloven og dykkerloven: Begrænsede lettelser for staten. Ændringer af næringsloven: Begrænsede administrative lettelser for politiet og Københavns Kommune.	Ændring af markedsføringsloven: Begrænsede administrative konsekvenser for staten. Ændringen af erhvervsfremmeloven vedr. standardisering: Ingen administrative konsekvenser for staten.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen udover: Ændringer af erhvervsfremmeloven som følge af forordningen om akkreditering mv.: Begrænsede besparelser.	Ingen.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen udover: Ændring af elinstallatørloven, gasloven og dykkerloven: Begrænsede administrative lettelser. Ændringer af næringsloven: Lettelser på under 10.000 timer pr. år. Ændringer af erhvervsfremmeloven som følge af forordningen om akkreditering mv.: Begrænsede lettelser.	Ændring af markedsføringsloven: Begrænsede omkostninger på under 1.000 timer pr. år.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen

F. t. l. vedr. næringsloven m.v.

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen udover: Ændringen af markedsføringsloven: Begrænsede lettelser. Ændringen af dykkerloven: Begrænsede lettelser.	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Ændringerne af lov om omsætning af fast ejendom, elinstallatørloven, gasloven, lov om maritime uddannelser, dykkerloven, markedsføringsloven og næringsloven gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (EU-Tidende nr. L 376 af 27. december 2006, s. 36-68).</p> <p>Ændringerne i erhvervsfremmeloven om forordningen om akkreditering mv. har til formål at tilvejebringe hjemmel til at administrere Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 339/93. Bemyndigelsen til økonomi- og erhvervsministeren, som indsættes i erhvervsfremmelovens § 3, stk. 4, har til formål at tilvejebringe hjemmel til at fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat (gensidig anerkendelse), og om ophævelse af beslutning nr. 3052/95/EF af 13. december 1995 om indførelse af en ordning for gensidig information om nationale foranstaltninger, der fraviger princippet om frie varebevægelser inden for Fællesskabet.</p> <p>Ændringen i erhvervsfremmeloven vedr. standardisering har ingen EU-retlige aspekter.</p>	

*Bemærkninger til lovens enkelte bestemmelser**Til § 1*

Til nr. 1

Det foreslås, at § 8, stk. 2, 1. pkt., i lov om omsætning af fast ejendom ophæves, således at loven bringes i overensstemmelse med direktiv nr. 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked.

Bestemmelsen indeholder regler om, i hvilken virksomhedsform, der kan udøves ejendomsformidling i Danmark. Det vurderes, at begrænsningen kan være i strid med servicedirektivets artikel 15, hvoraf det fremgår, at krav om, at en tjenesteyders virksomhed skal have en bestemt retlig form, skal være nødvendig. Det vil sige, at kravet skal kunne begrundes i et tvingende alment hensyn. Det vurderes, at reglerne i lov om omsætning af fast ejendom om virksomhedsform ikke kan begrundes i et tvingende alment hensyn. Den nuværende formulering af bestemmelsen oplister,

med ganske få undtagelser, alle lovlige virksomhedsformer i Danmark. Det vurderes derfor, at bestemmelsens praktiske betydning i dag er så begrænset, at den kan ophæves uden praktiske konsekvenser.

Til § 2

Til nr. 1

Efter den gældende § 4, stk. 3, i elinstallatørloven, kan en autorisation udstedes på vilkår af, at den begrænses tidsmæssigt til enkeltstående opgaver eller til særlige typer arbejde. Det foreslås, at den nævnte bestemmelse ophæves, idet den ikke anses for at være begrundet i et tvingende alment hensyn og dermed er i strid med servicedirektivets artikel 9 og 11. Det betyder, at en autorisation ikke længere vil kunne begrænses tidsmæssigt til enkeltstående opgaver eller til særlige typer arbejder.

I forbindelse med ansøgning om autorisation skal virksomheden og den personligt autoriserede i medfør af den gældende § 5, stk. 3, 1. pkt., i elinstallatørloven

afgive en skriftlig erklæring om, hvorvidt virksomheden eller den pågældende har forfalden gæld til det offentlige på 50.000 kr. eller derover. Oplysning herom kan efter § 7, stk. 1, nr. 4, i elinstallatørloven føre til afslag på ansøgning om autorisation. Forfalden gæld til det offentlige på 100.000 kr. eller derover kan endvidere føre til tilbagekaldelse af en autorisation i medfør af § 9, stk. 1, nr. 4.

Kravene om ikke at have betydelig forfalden gæld til det offentlige blev indført ved lov nr. 936 af 27. december 1991 om ændring af forskellige lovbestemmelser om erhvervsudøvelse på grundlag af autorisation mv. Bestemmelserne blev indført med henblik på at forebygge, at restancer til det offentlig opstår, og af hensyn til inddrivelse af sådanne restancer. Det vurderes dog, at der i elinstallatørloven ikke er proportionalitet mellem bestemmelserne om afslag på og tilbagekaldelse af autorisation på grund af forfalden gæld til det offentlige og formålet med bestemmelserne. Med hensyn til inddrivelse vil det som regel være muligt at anvende andre, mindre indgribende midler som for eksempel udlæg og konkurs. Såfremt gælden bevirker, at virksomheden kommer under konkursbehandling, træder i likvidation eller ophører, vil virksomhedsautorisationen bortfalde i medfør af reglen i elinstallatørlovens § 8, stk. 2.

Som følge af forslaget om ophævelse af kravene om ikke at have betydelig forfalden gæld til det offentlige, vil der ikke længere kunne stilles krav om, at ansøger afgiver en skriftlig erklæring om, hvorvidt virksomheden eller den pågældende person har forfalden gæld til det offentlige på 50.000 kr. eller derover. Der vil heller ikke kunne kræves dokumentation for størrelsen af gælden og en eventuel afdragsordning. Med forslaget kan der således ikke fremover gives afslag på ansøgning om autorisation på grund af forfalden gæld til det offentlige på 50.000 kr. eller derover, ligesom tilbagekaldelse af en autorisation ikke kan begrundes med, at indehaveren har forfalden gæld til det offentlige på 100.000 kr. eller derover. Ophævelse af bestemmelserne om forfalden gæld til det offentlige vil således medføre en forenkling af proceduren i forbindelse med ansøgning om autorisation som elinstallatør.

Forfalden gæld til det offentlige fører kun sjældent til afslag på autorisation som elinstallatør. I 2007 modtog Sikkerhedsstyrelsen for eksempel 1310 ansøgninger om autorisation. Der blev i ingen tilfælde givet afslag på autorisation som elinstallatør på grund af forfalden gæld til det offentlige i 2007. Der behandles imidlertid løbende sager, hvor ansøgeren har oplyst at have betydelig gæld til det offentlige. I tilfælde heraf indhentes dokumentation for gældens størrelse,

om den er forfalden, hvorfra den strammer, og om der indgået en afdragsordning. Er der indgået en afdragsordning, betragtes gælden ikke som forfalden i relation til autorisationsvilkårene, og der udstedes autorisation.

Til nr. 2-3

Der foreslås konsekvensrettelser som følge af, at § 9, stk. 1, nr. 4, i elinstallatørloven ophæves. Der henvises til bemærkningerne til nr. 2 og 5.

Til nr. 4

Efter den gældende § 9, stk. 1, nr. 4, i elinstallatørloven, kan en autorisation tilbagekaldes, såfremt indehaveren har forfalden gæld til det offentlige på 100.000 kr. og derover.

Forslaget indebærer, at en autorisation ikke længere kan tilbagekaldes, alene fordi der oparbejdes en betydelig gæld til det offentlige. Der henvises til bemærkningerne til nr. 2.

Til nr. 5

Der foreslås en konsekvensrettelse som følge af, at § 10, stk. 3, ophæves.

Til nr. 6

Det foreslås at ophæve § 10, stk. 3. Ophævelse af § 10, stk. 3, er en konsekvens af, at § 9, stk. 1, nr. 4, ophæves.

Til nr. 7

Der foreslås en konsekvensrettelse som følge af, at § 7, stk. 1, nr. 4, ophæves.

Til § 3

Til nr. 1

I forbindelse med ansøgning om autorisation som vvs-installatør, vand- og sanitetsmester eller kloakmester eller ansøgning om godkendelse som kompetent virksomhed eller som teknisk ansvarlig person, skal virksomheden og den teknisk ansvarlige person efter den gældende § 7, stk. 3, 1. pkt., i gasloven afgive en skriftlig erklæring om, hvorvidt virksomheden eller den pågældende har forfalden gæld til det offentlige på 50.000 kr. eller derover. Forfalden gæld til det offentlige på 50.000 kr. eller derover kan efter § 8, stk. 1, nr. 3, i gasloven føre til afslag på autorisation, godkendelse som kompetent virksomhed eller godkendelse som teknisk ansvarlig person. Forfalden gæld til det offentlige på 100.000 kr. eller derover kan endvidere føre til tilbagekaldelse af en autorisation eller godkendelse i medfør af § 12, stk. 1, nr. 4, i gasloven.

Kravene om ikke at have betydelig forfalden gæld til det offentlige blev indført ved lov nr. 936 af 27. december 1991. Bestemmelserne blev indført med henblik på at forebygge, at restancer til det offentlige opstår, og af hensyn til inddrivelse af sådanne restancer. Det vurderes dog, at der i forhold til gasloven ikke er proportionalitet mellem bestemmelserne om afslag på og tilbagekaldelse af autorisation og godkendelse på grund af forfalden gæld til det offentlige og formålet med bestemmelserne. Med hensyn til inddrivelse vil det som regel være muligt at anvende andre, mindre indgribende midler, som for eksempel udlæg og konkurs. Såfremt gælden bevirker, at virksomheden kommer under konkursbehandling, træder i likvidation eller ophører, vil virksomhedsautorisationen bortfalde i medfør af reglen i § 11, stk. 1, nr. 1, i gasloven.

Som følge af forslaget om ophævelse af kravene om ikke at have betydelig forfalden gæld til det offentlige vil der ikke længere kunne stilles krav om, at ansøger afgiver en skriftlig erklæring om, hvorvidt virksomheden eller den pågældende person har forfalden gæld til det offentlige på 50.000 kr. eller derover. Der vil heller ikke kunne kræves dokumentation for størrelsen af gælden og en eventuel afdragsordning. Med forslaget kan der således ikke fremover gives afslag på ansøgning om autorisation eller godkendelse på grund af forfalden gæld til det offentlige på 50.000 kr. eller derover, ligesom tilbagekaldelse af en autorisation eller godkendelse ikke kan begrundes med, at indehaveren har forfalden gæld til det offentlige på 100.000 kr. eller derover. Ophævelse af bestemmelserne om forfalden gæld til det offentlige vil således medføre en forenkling af proceduren i forbindelse med ansøgning om autorisation og godkendelse.

Til nr. 2

Der foreslås konsekvensrettelse som følge af, at § 7, stk. 3, 1. pkt., i gasloven ophæves. Der henvises til bemærkningerne til nr. 1.

Til nr. 3-4

Der foreslås en konsekvensrettelse som følge af, at § 12, stk. 1, nr. 4, i gasloven ophæves.

Til nr. 5

Efter den gældende § 12, stk. 1, nr. 4, i gasloven kan en autorisation eller godkendelse tilbagekaldes, såfremt indehaveren har forfalden gæld til det offentlige i størrelsesordenen 100.000 kr. eller derover. Forslaget indebærer, at en autorisation ikke længere kan tilbagekaldes, alene fordi der oparbejdes en betydelig gæld til det offentlige. Der henvises til bemærkningerne til nr. 1.

Til nr. 6-7

Der foreslås i nr. 6 en konsekvensrettelse som følge af, at § 12, stk. 1, nr. 4, i gasloven ophæves, og den nuværende nr. 4 herefter bliver nr. 3. Det foreslås endvidere, at § 12, stk. 5, ophæves som en konsekvens af ophævelsen af § 12, stk. 1, nr. 4.

Til nr. 8

Der foreslås en konsekvensrettelse som følge af, at § 8, stk. 1, nr. 3, i gasloven ophæves, hvorefter nr. 4 bliver til nr. 3.

Til § 4

Til nr. 1

Det foreslås, at næringsloven ikke længere skal omhandle speditører, auktionsholdere og vekselerere, idet bestemmelserne om disse erhverv på flere områder vurderes at være i strid med servicedirektivet.

Næringslovens krav om, at speditører skal have fast forretningssted, jf. § 19, stk. 2, vurderes således at være diskriminerende i forhold til midlertidige tjenesteydere, jf. servicedirektivets artikel 16. Kravet vurderes ikke at kunne begrundes i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, den offentlige sundhed eller miljøbeskyttelse. Kravet er endvidere ikke fundet proportionalt, jf. servicedirektivets artikel 9. Som følge heraf kan kravet derfor ikke opretholdes.

Næringslovens bestemmelser om auktionsholdere indeholder territoriale begrænsninger for at drive auktionsholdervirksomhed, jf. § 24, hvilket ikke vurderes at være proportionalt, og er dermed i strid med servicedirektivets artikel 15. Der er endvidere indskrænket mulighed for at drive flere former for servicevirksomhed samtidig med drift af auktionsholdervirksomhed, jf. § 21, stk. 2, hvilket som udgangspunkt er i strid med direktivets artikel 25.

Desuden vurderes næringslovens krav om, at vekselerere skal have fast forretningssted, jf. § 22, stk. 3, som diskriminerende i forhold til midlertidige tjenesteydere, jf. servicedirektivets artikel 16. Kravet vurderes ikke at kunne begrundes i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, den offentlige sundhed eller miljøbeskyttelse. Kravet er heller ikke fundet proportionalt. Der er endvidere – ligesom ved auktionsholdervirksomhed – territoriale begrænsninger for at drive vekselerervirksomhed, jf. § 24, hvilket ikke vurderes at være proportionalt, og det er dermed i strid med servicedirektivets artikel 15.

Med den foreslåede bestemmelse indskrænkes næringslovens anvendelsesområde til at omhandle handlende, håndværker og industridrivende samt vognmænd.

Til nr. 2

Der er tale om en konsekvensændring vedrørende bopæls- og myndighedskrav som følge af, at speditører, auktionsholdere og vekselere ikke længere er omfattet af næringsloven.

Til nr. 3

Idet auktionsholdere og vekselere ikke længere er omfattet af næringsloven, ophæves også kravet vedrørende næringsbrev. Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at auktionsholdere og vekselere ikke længere er omfattet af næringsloven og dermed kravet om næringsbrev.

Til nr. 4

Der er tale om en konsekvensændring vedrørende drift i selskabsform som følge af, at speditører ikke længere er omfattet af næringsloven.

Til nr. 5-6

Der er tale om en konsekvensændring vedrørende drift i selskabsform som følge af, at speditører, auktionsholdere og vekselere ikke længere er omfattet af næringsloven.

Til nr. 7

Der er tale om en konsekvensændring vedrørende krav om opslag med indehaverens navn som følge af, at auktionsholdere og vekselere ikke længere er omfattet af næringsloven.

Til nr. 8

Idet auktionsholdere og vekselere ikke længere er omfattet af næringsloven og dermed krav om næringsbrev, ophæves også bestemmelserne om tilbagekaldelse af næringsbrev.

Til nr. 9

Idet auktionsholdere og vekselere ikke længere er omfattet af næringsloven og dermed kravet om næringsbrev, træffes der heller ikke afgørelser i medfør af loven af politidirektøren eller kommunalbestyrelsen i København. Bestemmelsen om, at disse afgørelser kan indbringes for Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, kan derfor ophæves.

Til nr. 10

Overskriften til kapitel 4 tilpasses, idet speditører med forslaget ikke længere vil være omfattet af næringsloven.

Til nr. 11

Med bestemmelsen ophæves definitionen på, hvad der skal forstås ved spedition. Samtidig ophæves kra-

vet om, at speditører skal have fast forretningssted, som er problematisk i forhold til servicedirektivets artikel 16.

Til nr. 12

Med bestemmelsen ophæves hele kapitel 5 i næringsloven, som vedrører definitionerne på auktionsholder- og vekselervirksomhed og de i relation til servicedirektivet forbudte krav, herunder kravet vedrørende territorial begrænsning for auktionsholdere og vekselere og kravet om fast forretningssted for vekselere.

Til nr. 13

Der er tale om en konsekvensændring af straffebestemmelsen som følge af, at speditører, auktionsholdere og vekselere ikke længere foreslås at være omfattet af næringsloven.

Til nr. 14

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at speditører efter forslaget ophører med at være omfattet af næringsloven.

Til § 5

Til nr. 1

Allerede efter den nuværende lov om søfartsuddannelser kan Søfartsstyrelsen godkende udenlandske uddannelser og kurser. Den nuværende ordning omfatter uddannelser eller kurser, der tilbydes såvel i andre EU-lande som i lande uden for EU.

I henhold til lov om maritime uddannelser, jf. § 4, stk. 4, kan Søfartsstyrelsen efter anmodning godkende uddannelser fra udenlandske skoler og kurser, såfremt de med denne godkendelse forbundne udgifter for Søfartsstyrelsen betales af rekvirenten. Der er endvidere i § 23, stk. 2, indsat en generel hjemmel til at opkræve betaling for godkendelse, kvalitetssikring og kvalitetskontrol af uddannelsesinstitutioner og kurser samt for censorvirksomhed.

Ved kurser, som afholdes uden for Danmark, er godkendelsen af kurserne forbundet med meromkostninger bl.a. i form af Søfartsstyrelsens rejseudgifter i forbindelse med "audit" af kurserne. Ifølge Søfartsstyrelsens praksis pålægges rekvirenten disse meromkostninger i henhold til § 4, stk. 4, uanset rekvirentens nationalitet. Søfartsstyrelsen har administreret den nuværende ordning på en sådan måde, at det afgørende for, hvorvidt det pålægges rekvirenten at betale disse meromkostninger i form af rejseudgifter og lignende, er, at kurset eller uddannelsen foregår uden for Danmark, og ikke om uddannelsen tilbydes af danske eller

ikke-danske statsborgere. Den foreslåede sproglige tilpasning af bestemmelsen tilsigter, at dette mere tydeligt fremgår af lovteksten. Med ændringen sker der derfor ikke nogen ændring i styrelsens praksis. Det gælder også i spørgsmålet om betaling for en eventuel godkendelse.

Til § 6

Til nr. 1-2

Ifølge dykkerloven er det en betingelse for erhvervelse af erhvervsdykkerbevis, at dykkeraspiranten ikke har betydelig forfalden gæld til det offentlige (50.000 kr. og derover). Herudover kan et erhvervsdykkerbevis inddrages, hvis dykkeren har betydelig forfalden gæld til det offentlige (størrelsesordenen 100.000 kr. og derover). Bestemmelserne blev begge indføjet i dykkerloven ved lov nr. 936 af 27. december 1991 om ændring af forskellige lovbestemmelser om erhvervsudøvelse på grundlag af autorisation m.v.

Bestemmelserne foreslås ophævet, idet formålet med bestemmelserne ikke findes at være proportionalt med indgrebet, jf. servicedirektivets artikel 9.

Erhvervsdykkerbeviset fungerer som bevis for, at ansøgeren har bestået en uddannelse som erhvervsdykker på en af Søfartsstyrelsen godkendt dykkerskole og har en tilfredsstillende helbredstilstand, jf. § 6 i dykkerloven. Der er således ikke tale om en autorisationsordning, men derimod bevis for gennemførelse af en uddannelse på linje med andre uddannelsesbeviser.

Dykkerarbejde må kun udføres af personer med bevis som erhvervsdykker, jf. § 3 i dykkerloven. Såfremt erhvervsdykkerbeviset inddrages, afskæres erhvervsdykkeren derfor ikke alene fra at udøve dykkerarbejde som selvstændig erhvervsdykker, men også fra muligheden for at arbejde som lønmodtager i et erhvervsdykkerfirma. En selvstændig erhvervsdykker kan dog fortsat drive et erhvervsdykkerfirma, uanset at pågældende har fået inddraget erhvervsdykkerbeviset, hvis andre erhvervsdykkere udfører dykkerarbejdet. Denne konsekvens vurderes at være for vidtgående i forhold til formålet. Muligheden for at inddrage erhvervsdykkerbeviset har i øvrigt kun været anvendt én gang siden 1993.

Det foreslås derfor, at kravet om ikke at have betydelig gæld til det offentlige ophæves.

Som konsekvens heraf ophæves § 9, stk. 4 og 5.

Til nr. 3

Ifølge dykkerlovens § 11, stk. 1, har personer med udenlandske erhvervsdykkerbeviser, der opfylder betingelserne i De Europæiske Fællesskabers direktiver om indførelse af generelle ordninger for gensidig an-

erkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende uddannelser, jf. lov nr. 291 af 8. maj 1991 om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark for statsborgere i De Europæiske Fællesskaber og de nordiske lande, ret til at udføre dykkerarbejde, selv om den pågældende ikke er i besiddelse af et dansk erhvervsdykkerbevis. Bestemmelsens ordlyd er imidlertid forældet, idet der henvises til et direktiv, som efterfølgende er ændret. Det foreslås derfor, at bestemmelsens ordlyd ændres, hvorefter personer med udenlandske erhvervsdykkerbeviser, der opfylder betingelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervs-mæssige kvalifikationer, har ret til at udføre dykkerarbejde, selv om den pågældende ikke er i besiddelse af et dansk erhvervsdykkerbevis.

§ 11, stk. 2, i dykkerloven foreslås ophævet, idet den nuværende ordlyd angiver, at ansøgning om adgang til erhvervsudøvelse indsendes til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Ordlyden er forældet, idet ansøgning i dag indgives til den statslige styrelse for internationalisering af uddannelser og læringsmiljøer, CIRIUS.

§ 11, stk. 3, i dykkerloven foreslås endvidere ophævet. Det fremgår af denne bestemmelse, at Søfartsstyrelsen træffer afgørelse om, hvorvidt betingelser for erhvervsudøvelse her i landet er opfyldt, og underretter ansøgeren herom.

Det foreslås, at der i stedet indsættes en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om adgang til udøvelse af erhvervsdykning, herunder om tjenesteyderes pligt til at give oplysninger til tjenestemodtagere, og om anerkendelse af udenlandske erhvervsdykkerbeviser. Økonomi- og erhvervsministeren vil herefter administrativt kunne fastsætte de nærmere regler om adgang til at udøve erhvervsdykning, herunder dem som følger af servicedirektivet. Det gælder navnlig dele af servicedirektivets artikel 22 om tjenesteyderes pligt til at give oplysninger til tjenestemodtagere, dvs. kontaktoplysninger på den kompetente myndighed, som har givet tjenesteyderen tilladelse til at udbyde sin tjenesteydelse, oplysning om erhvervs- og brancheorganisationer, hvor tjenesteyderen er registreret, oplysning om den faglige titel og det EU/EØS-land, hvor titlen er givet, oplysning om eventuel forsikring, som tjenesteyderen har tegnet samt oplysning om regler, der gælder for udførelsen for erhvervet, og om hvordan tjenestemodtageren får adgang til reglerne.

Den foreslåede bestemmelse er tillige formuleret således, at det ikke vil være nødvendigt at ændre dyk-

kerloven, såfremt direktiverne om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og om servicedirektivet fremover ændres, idet fremtidige ændringer vil kunne gennemføres administrativt.

Det foreslås derfor, at ordlyden af § 11, stk. 1, i dykkerloven ændres, og at paragraffen indeholder ovennævnte bemyndigelser i et nyt stk. 2.

Til § 7

Til nr. 1

Det foreslås, at der i lov om markedsføring indsættes en note, der oplyser om, at loven udgør en del af gennemførelsen af direktivet om tjenesteydelser i det indre marked. Der er tale om gennemførelsen af servicedirektivets oplysningspligter samt en indsættelsen af en undtagelse fra forbuddet mod brug af rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer for tjenesteydere etableret i andre EU/EØS-lande, der midlertidigt leverer tjenesteydelser i Danmark.

Til nr. 2

Ifølge denne bestemmelse indsættes en bemyndigelse i markedsføringsloven til, at økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler med henblik på at gennemføre servicedirektivets oplysningskrav. På baggrund af bemyndigelsen udstedes en bekendtgørelse om oplysningskrav for tjenesteydere. Bekendtgørelsens anvendelsesområde fastsættes i overensstemmelse med servicedirektivets anvendelsesområde, jf. servicedirektivets artikel 1 og 2.

Informationen, som tjenesteyderne ifølge servicedirektivet skal give tjenestemodtagerne, skal være klar og entydig og skal gives før indgåelsen af en kontrakt eller før leveringen af tjenesteydelsen, hvis der ikke foreligger en skriftlig kontrakt. Tjenesteydere må selv bestemme, hvordan og i hvilken form de giver informationen. Tjenesteydere kan frit vælge den bedst egnede og mest effektive måde at kommunikere på ud fra de oplysninger, de allerede giver, og de informationsmidler, de allerede anvender. Dette kan eksempelvis være information på internettet eller i brochurer eller andet informationsmateriale.

En række af servicedirektivets oplysningskrav fremgår allerede af markedsføringsloven, men i markedsføringsloven er disse krav kun forbrugerrettede, mens tjenesteydere ifølge servicedirektivet skal give oplysningerne til tjenestemodtagere, hvilket både omfatter forbrugere og tjenesteydere, dvs. erhvervsdrivende, der køber tjenesteydelser. Med lovens ændring af markedsføringsloven udvides oplysningskravene, idet tjenesteydere også skal give de pågældende oplysninger til erhvervsdrivende, der køber tjenesteydel-

ser, og ikke blot til forbrugere. Der er tale om følgende af servicedirektivets oplysningskrav: Oplysning om tjenesteyderens navn og adresse, oplysning om almindelige forretningsbetingelser og generalklausuler, oplysninger om tjenesteyderen anvender aftaleklausuler om lovvalg og/eller værneting, oplysninger om prisen for tjenesteydelsen, oplysninger om tjenesteyderen er underlagt en adfærdskodeks eller er medlem af en faglig sammenslutning eller erhvervsorganisation, som har en ordning for udenretslig bilæggelse af tvister og oplysning om, hvad tjenesteydelsen består af, hvis det ikke fremgår af sammenhængen.

Ifølge servicedirektivet skal tjenesteyderen også oplyse om eventuel ikke-lovpligtig eftersalgsgaranti. Dette vurderes allerede omfattet af markedsføringslovens § 1 om god markedsføringsskik, jf. "Minimumskrav til garantiers indhold" i Forbrugerombudsmandens garantivejledning af 19. juni 2003. Imidlertid skal oplysningerne om garantiens indhold ifølge servicedirektivet fremgå af tjenesteyderens informationsmateriale, hvilket ikke fremgår udtrykkeligt af markedsføringsloven. Denne bestemmelse i servicedirektivet indsættes derfor også i bekendtgørelsen om oplysningskrav for tjenesteydere på baggrund af ændringen af markedsføringsloven.

Servicedirektivet indeholder også et generelt krav om oplysning om klagesagsbehandling, så tjenestemodtagere let kan finde oplysning om klagemuligheder (artikel 22, stk. 1, litra e, og artikel 27, stk. 1 og 4). Tjenesteyderen skal oplyse, hvor tjenestemodtageren kan henvende sig med en klage, og om en eventuel ordning for udenretslig bilæggelse af tvister. Desuden skal tjenesteyderen eller det relevante klagenævn behandle klagen hurtigst muligt. Ifølge markedsføringsloven skal tjenesteydere blot oplyse om fremgangsmåden i forbindelse med klagesagsbehandling i det omfang, det afviger fra, hvad der er sædvanligt i branchen. Det er derfor nødvendigt at gennemføre servicedirektivets generelle krav om oplysninger vedrørende klagesagsbehandling i dansk ret. Dette sker via lovens ændring af markedsføringsloven.

Med ændringen af markedsføringsloven gennemføres også servicedirektivets krav om, at tjenesteyderen skal oplyse CVR- og momsnummer. I Danmark er dette et og samme nummer.

Det er intentionen at strafpålægge de oplysningspligter, som vil blive fastsat i medfør af § 7 a, jf. markedsføringslovens § 30, stk. 5.

Til nr. 3

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelserne i markedsføringslovens § 10, at baggrunden for forbud-

det i § 10 mod brugen af rabatkuponer er, at denne rabatform skønnes at være præget af tilfældigheder og særlig svær at anvende for såvel forbrugerne som detailhandelen. Markedsføringslovens § 10 er således ikke begrundet i et af de nævnte hensyn i servicedirektivets artikel 16. Implementeringen af servicedirektivets princip om fri, midlertidig udveksling af tjenesteydelser medfører på denne baggrund, at bestemmelserne i markedsføringslovens § 10 ikke kan opretholdes over for tjenesteydere, der er etableret i et EU/EØS-land, og som leverer tjenesteydelser midlertidigt i Danmark.

Til nr. 4

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelserne i markedsføringslovens § 11, at forbuddet mod brugen af købsbetingede konkurrencer skal sikre, at en række mere samfundsmæssige og etiske hensyn fortsat varetages. Markedsføringslovens § 11 er således ikke begrundet i et af de nævnte hensyn i servicedirektivets artikel 16. Implementeringen af servicedirektivets princip om fri, midlertidig udveksling af tjenesteydelser medfører på denne baggrund, at bestemmelserne i markedsføringslovens § 11 ikke kan opretholdes over for tjenesteydere, der er etableret i et EU/EØS-land, og som leverer tjenesteydelser midlertidigt i Danmark.

Selvom markedsføringslovens § 11 ophæves for tjenesteydere, som leverer tjenesteydelser midlertidigt i Danmark, vil der fortsat være mulighed for at skride ind over for villledende brug af konkurrencer i markedsføringen fra tjenesteydere, som levere tjenesteydelser midlertidigt. Denne form for handelspraksis er forbudt ifølge Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelig handelspraksis over for forbrugerne, bilag 1, som er implementeret i dansk ret i bekendtgørelse nr. 1084 af 14. september 2007 om urimelig markedsføring i forbrugerforhold.

Til § 8

Til nr. 1

Den foreslåede ændring er en konsekvens af ændringerne i nr. 2 og 3.

Til nr. 2-3

Nr. 2 og 3 (§ 2, stk. 1, nr. 8 og 10, i erhvervsfremmeloven) er rent indholdsmæssigt en videreførelse af den gældende lovs § 2, stk. 1, nr. 8. Med ændringerne sker der en adskillelse af de to områder akkreditering og metrologi, som i den gældende lov er samlet i ét nummer. Den foreslåede opsplnitning følger mønstret i

loven, hvor der i øvrigt sondres mellem akkreditering og metrologi.

Det foreslås desuden at indsætte et § 2, stk. 1, nr. 9, i erhvervsfremmeloven, hvoraf det fremgår, at økonomi- og erhvervsministeren kan iværksætte aktiviteter til fremme af standardisering. Ændringen er alene en præcisering af hjemmelen til økonomi- og erhvervsministerens årlige finanslovsbevilling til Dansk Standards aktiviteter på standardiseringsområdet. I forbindelse med den ressortmæssige overflytning af Dansk Standard til Økonomi- og Erhvervsministeriet pr. 1. januar 2006 vurderedes det, at der ved en bred fortolkning af erhvervsfremmelovens § 2, stk. 1, nr. 6, var den fornødne hjemmel. Som følge af de neden for nævnte foreslåede ændringer af loven, findes det imidlertid mest hensigtsmæssigt ved samme lejlighed at gøre bevillingshjemmelen helt klar og utvetydig.

Til nr. 4

Det foreslås i § 3 at indsætte en bemyndigelse til, at økonomi- og erhvervsministeren i en bekendtgørelse kan fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen her i landet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 764 af 9. juli 2008 om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat (gensidig anerkendelse), og om ophævelse af beslutning nr. 3052/95/EF.

Bemyndigelsen forudsættes anvendt til at udstede en bekendtgørelse med en række administrative bestemmelser i relation til forordningens anvendelse, bl.a. om det produktkontaktpunkt, der i henhold til forordningen skal etableres i hvert medlemsland, samt om den årlige afrapportering til Europa-Kommissionen om forordningens anvendelse, som ligeledes fremgår af forordningen.

Til nr. 5

Nr. 5 er i princippet en videreførelse af den gældende § 4, stk. 3, i erhvervsfremmeloven om delegation af administrationen af området vedrørende akkreditering og metrologi, jf. lovens kapitel 7, til Sikkerhedsstyrelsen. Økonomi- og erhvervsministeren kan delegere regeludstedelsen og administrationen af reglerne, hvorved også forstås konkret afgørelsesvirksomhed, til Sikkerhedsstyrelsen. Eksempelvis kan økonomi- og erhvervsministeren henlægge beføjelserne til at udarbejde regler i medfør af §§ 14-16 til Sikkerhedsstyrelsen. Derudover kan varetagelse af opgaver i forbindelse med udpegningen af det nationale akkrediteringsorgan delegeres til Sikkerhedsstyrelsen. Ved opgavevaretagelsen forstås ud over selve udpegningen blandt andet tilsynet med det nationale akkrediteringsorgan

og indgåelse af nødvendige aftaler, herunder om rammerne for fastsættelse af priser for akkrediteringsydelser.

Endelig kan opgaverne vedrørende udpegning af bemyndigede organer samt metrologiske institutter delegeres til Sikkerhedsstyrelsen.

Ved bemyndigede organer forstås både bemyndigede organer, således som de fremover vil blive defineret i direktiver, der relaterer sig til det indre marked, og som er fastlagt ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768 af 9. juli 2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter, og andre bemyndigede organer, som eksempelvis laboratorier, der bemyndiges til at varetage visse opgaver på statens vegne.

Reelt varetages opgaverne allerede af Sikkerhedsstyrelsen, der ved bekendtgørelser med hjemmel i de relevante bestemmelser har fået tildelt opgaverne.

Til nr. 6

Den foreslåede § 4, stk. 4, i erhvervsfremmeloven er i sin udformning en præcisering i forhold til de gældende regler. Efter bestemmelsen kan ministeren beslutte, at de kompetencer, som Sikkerhedsstyrelsen er givet, kan henlægges til en privat organisation. De opgaver, der omfattes, er opgaver, der allerede i dag i bekendtgørelsesform eller efter aftale er henlagt til f.eks. Den Danske Akkrediterings- og Metrologifond (DANAK), samt opgaver vedrørende prøvning og verifikation af måleinstrumenter, som varetages af bemyndigede organer eller laboratorier.

På akkrediteringsområdet foreslås opgavehenlæggelsen til det nationale akkrediteringsorgan beskrevet direkte i erhvervsfremmelovens § 14, stk. 1, hvorfor der ikke i § 4, stk. 4, henvises til § 14.

Bestemmelserne skal ikke resultere i en ny retstilstand, men skal samle beskrivelsen af de kompetencer, som økonomi- og erhvervsministeren har til hensigt at delegere til en styrelse eller eventuelt et privat organ, i én paragraf. Dermed gøres loven mere læsevenlig.

§ 4, stk. 1–4, indeholder herefter en samlet beskrivelse af den påtænkte udmøntning af delegationskompetencen.

Til nr. 7

Efter den gældende § 14, stk. 1, i erhvervsfremmeloven, er der hjemmel til at fastsætte regler om akkreditering samt til at indgå de aftaler, der er nødvendige for at bemyndige akkrediteringsorganet til at foretage akkreditering på økonomi- og erhvervsministerens vegne. Det er ikke hensigten, at loven skal ændre på den gældende regel- og aftalestruktur. Der vil således fortsat skulle indgås aftale mellem det nationale ak-

krediteringsorgan og økonomi- og erhvervsministeren om opgavevaretagelsen, tilsynet med akkrediteringsorganets udøvelse af akkrediteringsopgaverne og lignende.

Efter den gældende § 14, stk. 4-6, i erhvervsfremmeloven kan varetagelse af akkrediteringsopgaverne henlægges til en privat organisation, der bemyndiges til at udføre visse nærmere definerede opgaver inden for de rammer, som forvaltningsloven giver. Akkrediteringsopgaverne er i dag henlagt til den del af DANAK, der er ansvarlig for akkreditering. Efter de gældende regler er der ikke noget til hinder for, at administration af reglerne, herunder udstedelse af akkrediteringscertifikater, kan henlægges til flere myndigheder eller private organisationer.

Både den gældende og den foreslåede § 14 omhandler akkreditering. Begrebet akkreditering skal forstås i overensstemmelse med definitionen i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 339/93, det vil sige: ”en attestering foretaget af et nationalt akkrediteringsorgan af, at et overensstemmelsesvurderingsorgan opfylder de krav, der er fastsat i de harmoniserede standarder, og i givet fald alle andre supplerende krav, herunder dem, der er fastsat i de relevante sektorordninger for at udføre de specifikke overensstemmelsesvurderingsopgaver”.

I forordningen forstås det nationale akkrediteringsorgan som: ”det eneste organ i en medlemsstat med statslig bemyndigelse til at foretage akkreditering”, mens et overensstemmelsesvurderingsorgan er ”et organ, der udfører overensstemmelsesvurderingsopgaver, herunder kalibrering, afprøvning, certificering og inspektion”. Ved overensstemmelsesvurdering forstås ”en proces til påvisning af, om et produkt, en proces, en tjenesteydelse, et system, en person eller et organ har opfyldt de specifikke krav, der gælder for dem”.

Akkreditering, der foretages på andet grundlag end i forordningen om akkreditering mv., er således ikke omfattet af erhvervsfremmelovens regler om akkreditering. Et eksempel er akkreditering af undervisningsinstitutioner, jf. lov om Danmarks Evalueringsinstitut, og andre godkendelsesordninger, hvor begrebet akkreditering er anvendt i en anden betydning end i forordningen om akkreditering mv.

Efter forslaget affattelse af § 14, stk. 1, i erhvervsfremmeloven kan der udstedes regler om selve akkrediteringsorganet og dets kompetencer og opgavevaretagelse. Bestemmelsen indebærer i overensstemmelse med forordningen om akkreditering mv., at der

F. t. l. vedr. næringsloven m.v.

i hver enkelt medlemsstat fremover kun kan udpeges ét nationalt akkrediteringsorgan til at løse de opgaver, der er omfattet af forordningen. Dette skal medvirke til at skabe troværdighed omkring akkrediteringssystemet ved at sikre, at akkreditering ikke baseres på et kommercielt konkurrencebåret hensyn, men på de kvalitetskrav, der stilles i forordningen, og som baserer sig på standarden DS/EN ISO/IEC 17011, om generelle krav til akkrediteringsorganer, der akkrediterer virksomheder, som foretager overensstemmelsesvurdering.

Med udmøntning af bemyndigelsesbestemmelsen vil det nationale akkrediteringsorgan opnå formel anerkendelse som bemyndiget til at udføre de akkrediteringsopgaver, der er omfattet af forordningen om akkreditering mv. I Danmark er det hensigten, at DANAK udpeges som nationalt akkrediteringsorgan. Udpegningen sker i en bekendtgørelse, hvor DANAK gives den fornødne formelle anerkendelse, således som det er en forudsætning i forordningen om akkreditering mv.

De administrationsopgaver, som DANAK skal varetage, er blandt andet udstedelse af akkrediteringscertifikater. I den forbindelse vil det også være DANAK, der skal varetage tilsynet med det overensstemmelsesvurderingsorgan, som akkrediteringsattesten er udstedt til.

Derudover kan DANAK varetage opgaver som bemyndigende myndighed og andre opgaver, såfremt en relevant sektormyndighed ønsker at benytte DANAK. Dette sker allerede inden for byggeveddirektivet, godkendelse af bedriftssundhedstjenester og inden for visse dele af det metrologiske område.

Det forhold, at akkrediteringsorganet ifølge forslaget skal virke som en offentlig myndighed, ændrer ikke ved den måde, som DANAK hidtil har været organiseret på, eller den måde hvorpå akkrediteringsvirksomheden har været udøvet.

Det vil som hidtil alene være forvaltningslovens bestemmelser om parterets rettigheder i forhold til en sag, der beror hos en myndighed eller et privat organ, der har fået overført kompetence fra en offentlig myndighed, der finder anvendelse. Det skyldes, at de krav til fortrolighed, der følger direkte af forordningen om akkreditering mv., og som også er et afgørende led i akkrediteringsstandard (DS/EN ISO/IEC 17011), ikke er forenelige med tredjepartsaktindsigt som omhandlet i offentlighedsloven.

Med § 14, stk. 2, i erhvervsfremmeloven udskilles den del af den gældende § 14, stk. 1, i erhvervsfremmeloven, der omhandler bemyndigelsen til at fastsætte mere detaljerede regler om akkrediteringens udfø-

relse og akkrediteringsorganets opgavevaretagelse. Den foreslåede § 14, stk. 2, er udtryk for, at regler om de krav, der stilles til en akkrediteringsydelse, skal være i overensstemmelse med forordning nr. 765 om akkreditering.

På denne baggrund foreslås den gældende § 14, stk. 1, 3. pkt., i erhvervsfremmeloven om, at det nationale akkrediteringsorgan kan udføre godkendelsesopgaver mv. for andre myndigheder, institutioner og virksomheder, ikke videreført i bestemmelsen.

Sådan som bestemmelsen er formuleret i dag, kan det ikke udelukkes, at det nationale akkrediteringsorgan med hjemmel i loven kan varetage opgaver i konkurrence med et overensstemmelsesvurderingsorgan. Da forordning nr. 765 om akkreditering ikke tillader konkurrence mellem det nationale akkrediteringsorgan og overensstemmelsesvurderingsorganer, er det nødvendigt ikke at videreføre bestemmelsen. Uanset ændringen er der ikke noget til hinder for, at det nationale akkrediteringsorgan også fremover kan varetage andre opgaver end akkrediteringsopgaver, når blot det ikke strider mod forordningen. Ved andre opgaver forstås blandt andet udpegning og notifikation af bemyndigede organer og godkendelse af bedriftssundhedstjenester. Varetagelse af sådanne opgaver reguleres i aftaler mellem de relevante parter.

Efter den gældende bestemmelse i erhvervsfremmelovens § 14, stk. 1, 2. pkt., kan det bestemmes, at laboratorier og virksomheder i udlandet kan akkrediteres ved særskilt kontrakt.

Denne bestemmelse foreslås opretholdt i § 14, stk. 3, i erhvervsfremmeloven, som giver mulighed for, at det nationale akkrediteringsorgan, inden for rammerne af forordning nr. 765 om akkreditering, kan foretage akkreditering i udlandet. Der fastsættes ikke nærmere regler om, hvordan en sådan akkreditering skal foretages, idet beslutningen herom overlades til akkrediteringsorganet. Dog skal der udarbejdes en særskilt kontrakt om muligheden for sådanne akkrediteringer, således at myndigheden er bekendt med karakteren af det arbejde, som det nationale akkrediteringsorgan foretager i udlandet.

Til nr. 8

ifølge den gældende § 15 i erhvervsfremmeloven er ministeren bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om metrologi, det vil sige måleenheder, herunder om etablering og vedligeholdelse af primær- og referencenormaler, om måleteknik og måleteknisk kontrol mv.

Det foreslås at nyaffatte erhvervsfremmelovens § 15, stk. 1. Den reelle indholdsmæssige ændring i for-

hold til den gældende § 15, stk. 1, er, at det i bestemmelsen præciseres, at ministeren udover at fastsætte regler om metrologi, der svarer til den gældende § 15, stk. 1, også kan fastsætte regler om bemyndigelse af organer til overensstemmelsesvurdering (tredjeparts-vurdering) af måleinstrumenter. Bemyndigelsen skal udmøntes i en bekendtgørelse om, hvem der skal foretage bemyndigelsen, hvilke krav, der stilles til den bemyndigende myndighed, det bemyndigede organ samt bemyndigelsesdokumentet. Det vil således kunne forekomme, at både en styrelse under Økonomi- og Erhvervsministeriet og et privat organ, f.eks. DANAK, kan foretage selve bemyndigelsen.

Udpegningen som bemyndiget organ er forudsat i henholdsvis nationale regler (regler om, at prøvning og verifikation skal ske af et særligt organ, der i sidste ende er bemyndiget af staten til at varetage myndighedsopgaver vedrørende sikring af, at et måleinstrument måler præcist) og EU-regler (direktivkrav om overensstemmelsesvurdering af et produkt eller et kvalitetsstyringssystem, der skal være i overensstemmelse med de væsentlige krav, et givet direktiv stiller, for at et produkt er fremstillet korrekt).

Bemyndigelsesbestemmelsen skaber således grundlag for to forskellige typer af udpegning af organer. Formålet med et bemyndiget organ er dog det samme, uanset om udpegningsgrundlaget er nationalt eller EU-retligt. Det bemyndigede organ skal udføre opgaver på statens vegne, således at den, der gør brug af organet, kan have tillid til den måde, opgaven løses på.

Til nr. 9

Den foreslåede ændring skyldes, at begreberne »primærlaboratorier og nationale referencelaboratorier« nu med et fællesbegreb betegnes »metrologiinstitutioner«. Indholdet af erhvervsfremmelovens § 15, stk. 2, er således bibeholdt, uanset at ordlyden foreslås ændret.

Til nr. 10

Ændringen skal ses i sammenhæng med ændringen i delegationsbeskrivelsen i lovens § 8, nr. 6 og 7.

Til nr. 11

Det foreslås, at erhvervsfremmelovens § 15, stk. 4-6, ophæves. Ændringen skal ses i sammenhæng med delegationsbeskrivelsen i lovens § 8, nr. 6 og 7, hvor økonomi- og erhvervsministerens delegationsbeføjelser beskrives generelt. For at gøre loven mere brugervenlig, er det fundet mest hensigtsmæssigt at samle delegationsbeføjelserne i én paragraf.

Til nr. 12

Den gældende § 16 i erhvervsfremmeloven hjemler fastsættelse af regler om gebyrer inden for både metrologi og mulighed for at kræve betaling for akkreditering. Det foreslås, at erhvervsfremmelovens § 16 nyaffattes for at give plads til en ændret struktur i bestemmelsen.

Efter den gældende § 16, stk. 2 og 3, kan akkrediteringsorganet beregne sig en kommercielt baseret betaling for de driftsopgaver, der varetages i forbindelse med en akkrediteringsydelse.

Efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 339/93, skal det nationale akkrediteringsorgan udøve sin virksomhed uden fortjeneste for øje. Som følge heraf vurderes det nødvendigt at ændre ordlyden af § 16, stk. 2. Det skyldes, at begrebet »kommercielt baseret« kan forstås sådan, at der ikke blot kan tages en omkostningsbaseret pris, men også en pris, hvori der indregnes en fortjeneste, uden at dette er begrundet i et ønske om at kunne understøtte f.eks. nicher inden for akkrediteringsområdet.

I forslaget til affattelse af § 16, stk. 1, i erhvervsfremmeloven fastsættes rammerne for de priser, det nationale akkrediteringsorgan kan tage for deres akkrediteringsydelser, som hidtil efter aftale med økonomi- og erhvervsministeren. Rammerne skal fastlægges på en sådan måde, at der skabes mulighed for en indtjening, der sikrer tilstrækkelige økonomiske ressourcer til, at akkrediteringsorganet kan varetage udviklingen af nye tiltag inden for akkrediteringsområdet. Derudover skal rammerne give mulighed for at understøtte områder, hvor akkreditering forekommer i begrænset omfang og hvor prisen for akkreditering ville afspejle dette, hvis ikke der i forbindelse med prisfastsættelsen var mulighed for at tage højde herfor. Dette prisfastsættelsesprincip er til gavn for samfundsøkonomien, da der dermed skabes det mest gunstige udgangspunkt for et velfungerende akkrediteringssystem.

Kravet om, at priserne fastsættes på baggrund af de oven for nævnte aftalte rammer, hænger blandt andet sammen med, at forordning nr. 765 om akkreditering forpligter danske virksomheder til at søge om akkreditering hos det danske akkrediteringsorgan, såfremt organet udbyder den efterspurgte ydelse. Der er således i princippet tale om en monopollignende stilling, hvorfor det er et krav, at principperne for prisfastsættelsen er aftalt med økonomi- og erhvervsministeren.

Fastsættelsen af priser for opgaver, som det nationale akkrediteringsorgan f.eks. løser på tredjelandes markeder (dvs. lande uden for EU/EØS), er ikke omfattet af bestemmelsen. Det skyldes blandt andet, at de nationale akkrediteringsorganer i medfør af forordning nr. 765 om akkreditering gerne må konkurrere med hinanden på tredjelandes markeder, når blot konkurrencen ikke får konsekvenser for deres virksomhed i EU/EØS.

Efter den gældende § 16, stk. 1, i erhvervsfremmeloven kan ministeren fastsætte regler om gebyrer til dækning af udgifter ved administration af loven. Det har hidtil været den eneste hjemmel til opkrævning af gebyrer på metrologiområdet. For at ensrette grundlaget for varetagelse af administrationen af loven foreslås det i § 16, stk. 2, i erhvervsfremmeloven at skabe en hjemmel på metrologiområdet, der nærmere beskriver den type af opgaver, der kan tages betaling for at løse. Gebyrernes størrelse fastsættes i en bekendtgørelse, som det er sket hidtil.

Til nr. 13

Efter den gældende § 14, stk. 2 og 3, i erhvervsfremmeloven er der mulighed for at kræve tilbagekaldelse af en meddelt akkreditering indbragt for domstolene. Derudover er der i medfør af § 17 i erhvervsfremmeloven mulighed for at indbringe afgørelser om afslag på eller begrænsning af en ansøgt akkreditering, suspendering eller begrænsning af en meddelt akkreditering og afgørelser om sletning i register over laboratorier, der udfører laboratoriearbejde i henhold til principperne om god laboratoriepraksis, for Klagenævnet for Udbud.

Forordning nr. 765 om akkreditering forpligter medlemslandene til at indføre procedurer til behandling af klager, herunder i givet fald retsmidler, i forbindelse med akkrediteringsafgørelser eller manglende akkrediteringsafgørelser. Med den foreslåede ændring af § 17 i erhvervsfremmeloven ændres det gældende system, så det både bringes i overensstemmelse med forordningen og akkrediteringsstandarden. Efter forslaget kan en afgørelse om tilbagekaldelse, suspendering eller begrænsning af en meddelt akkreditering og afgørelse om afslag på eller begrænsning af en ansøgt akkreditering ikke længere forlanges indbragt for domstolene, men skal i stedet indbringes for det nati-

onale akkrediteringsorgan, jf. den foreslåede § 17, stk. 3, i erhvervsfremmeloven med henblik på, at organet kan foretage en revurdering af afgørelsen set i lyset af de argumenter, klageren anfører.

Det nationale akkrediteringsorgan skal tilrettelægge klagebehandlingen i overensstemmelse med de krav, der er i akkrediteringsstandarden, DS/EN ISO/IEC 17011. Det nationale akkrediteringsorgan skal i lyset af klagerens indvendinger vurdere sagen på ny. Hvis det nationale akkrediteringsorgan ikke finder, at der er grundlag for at give klageren medhold, meddeles klageren dette. Herefter kan det nationale akkrediteringsorgans afgørelse i medfør af den foreslåede § 17, stk. 4, i erhvervsfremmeloven indbringes for Klagenævnet for Udbud. Klager over akkrediteringsafgørelser har ikke opsættende virkning.

Da god laboratoriepraksis (GLP) ikke længere omfattes af erhvervsfremmeloven men af Miljøministeriets regler, videreføres klageadgangen vedrørende GLP ikke.

Det foreslås som noget nyt at indføre en klagefrist på 4 uger, fra afgørelsen er meddelt. Indførelse af en klagefrist bidrager til en mere præcis retstilstand og en mere hensigtsmæssig administration af loven. Indførelsen af en klagefrist sker således af hensyn til både myndigheder og de erhvervsdrivende.

Til § 9

Til nr. 1

Af denne bestemmelse fremgår det, hvornår loven træder i kraft.

Til nr. 2

Denne bestemmelse vedrører ikrafttrædelsestidspunktet for ændringerne i erhvervsfremmeloven, som vedrører Dansk Standard og bemyndigelsen vedrørende Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 764 om gensidig anerkendelse.

Til § 10

Til nr. 1

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed.

Loven sammenholdt med gældende ret*Gældende formulering**Lovforslaget***§ 8 (udelades)**

Stk. 2. Ejendomsformidlingsvirksomhed må alene organiseres som enkeltmandsvirksomheder, interessentskaber eller særskilte anpartsselskaber, aktieselskaber eller kommanditaktieselskaber (partnerselskaber). Ejendomsformidlingsvirksomhed skal udøves fra et selvstændigt forretningssted, medmindre alle ejere er ejendomsrådgivere eller advokater, jf. stk. 1.

1. § 8, stk. 2, 1. pkt. ophæves.

§ 2

I lov om autorisation af elinstallatører mv., jf. lovbekendtgørelse nr. 989 af 8. december 2003, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 1601 af 20. december 2006 og senest ved § 5 i lov nr. 375 af 27. maj 2008, foretages følgende ændringer:

§ 4. Autorisation til personer og virksomheder til at udføre arbejder, der er nævnt i § 2, udstedes af Sikkerhedsstyrelsen som en personlig autorisation, jf. § 5, stk. 1, eller som en virksomhedsautorisation, jf. § 5, stk. 2.

Stk. 2. Autorisationskravet omfatter såvel selve virksomheden som en person, der er knyttet til virksomheden.

Stk. 3. En autorisation kan udstedes på vilkår, som begrænser autorisationen enten

- 1) tidsmæssigt,
- 2) til enkeltstående opgaver eller
- 3) til særlige typer arbejde.

1. § 4, stk. 3, § 5, stk. 3, 1. pkt., og § 7, stk. 1, nr. 4, ophæves.

*Gældende formulering**Lovforslaget***§ 5. (Udelades)**

Stk. 2. Virksomhedsautorisation gives, når ansøgeren har dokumenteret, at følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Virksomhedens indehaver eller en ansat medarbejder er autoriseret i henhold til stk. 1.
- 2) Virksomheden har et godkendt kvalitetsstyringssystem, jf. § 5 a.
- 3) Virksomheden er ikke under konkursbehandling eller likvidation..
- 4) Virksomheden har fast forretningssted

Stk. 3. Virksomheden og den personligt autoriserede skal afgive skriftlig erklæring om, hvorvidt virksomheden eller den pågældende har forfalden gæld til det offentlige på 50.000 kr. eller derover. Virksomhedens ejer eller, hvor virksomheden drives i selskabsform, den administrerende direktør og den personligt autoriserede skal afgive skriftlig erklæring om, hvorvidt virksomheden eller de pågældende inden for de sidste 3 år er straffet for overtrædelse af denne lov eller lov om elektriske stærkstrømsanlæg og elektrisk materiel eller bestemmelser udfærdiget i medfør af disse love.

Stk. 4. (Udelades)

Stk. 5. (Udelades)

§ 7. Uanset om betingelserne i § 5 for opnåelse af autorisation er opfyldt, kan Sikkerhedsstyrelsen meddele afslag i følgende tilfælde:

- 1) Under de omstændigheder, der er nævnt i straffelovens § 78, stk. 2.
- 2) Såfremt ansøgeren fra et andet medlemsland inden for Den Europæiske Union eller i et land, hvormed Fællesskabet har indgået aftale, er ikendt sanktioner for forhold, der kan sidestilles med de i straffelovens § 78, stk. 2, nævnte.
- 3) Ansøgeren i stilling eller erhverv i øvrigt har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at virksomheden ikke vil blive drevet på forsvarlig måde.
- 4) Ansøgeren har forfalden gæld til det offentlige på 50.000 kr. og derover.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 9. Sikkerhedsstyrelsen kan tilbagekalde såvel en personlig autorisation som en virksomhedsautorisation, såfremt indehaveren af autorisationen

- 1) har gjort sig skyldig i grov eller gentagen forsømmelighed ved udførelsen af installationsarbejder,
- 2) har overtrådt de vilkår, hvorunder autorisationen er udstedt, eller såfremt den løbende efterprøvning af kvalitetsstyringssystemet viser grove mangler i egenkontrollen,
- 3) ikke længere opfylder betingelserne nævnt i § 5 eller fastsat i medfør af § 6, stk. 2, eller
- 4) har forfalden gæld til det offentlige på 100.000 kr. og derover.

Stk. 2. (Udelades)

Stk. 3. (Udelades)

§ 10. Afgørelse om tilbagekaldelse af en autorisation i henhold til § 9, stk. 1, eller udstedelsen af et påbud i henhold til § 9, stk. 3, kan af indehaveren forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal fremsættes for Sikkerhedsstyrelsen inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Afgørelsen skal indeholde oplysninger herom. Sikkerhedsstyrelsen anlægger sag mod den pågældende efter retsplejelovens regler om borgerlige sager.

Stk. 2. Anmodning om sagsanlæg vedrørende tilbagekaldelse efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, og påbud efter § 9, stk. 3, har opsættende virkning. Retten kan dog bestemme, at sagsanlægget ikke skal have opsættende virkning, jf. dog stk. 3. Hvis tilbagekaldelsen eller påbuddet findes lovligt ved dommen, kan det i denne bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning.

2. I § 9, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »egenkontrollen,«: »eller«.

3. I § 9, stk. 1, nr. 3, ændres »§ 6, stk. 2, eller« til: »§ 6, stk. 2.«.

4. § 9, stk. 1, nr. 4, ophæves.

5. I § 10, stk. 2, 2. pkt., udgår », jf. dog stk. 3«.

Gældende formulering

Stk. 3. Anmodning om sagsanlæg vedrørende tilbagekaldelse efter § 9, stk. 1, nr. 4, har ikke opsættende virkning. Retten kan dog ved kendelse bestemme, at den pågældende under sagens behandling skal have adgang til at udøve virksomhed som elinstallatør. Ankes en dom, hvorved en tilbagekaldelse ikke findes lovlig, kan den ret, der har afsagt dommen, eller den ret, hvortil sagen er indbragt, bestemme, at virksomheden, hvortil der kræves autorisation som elinstallatør, ikke må udøves under ankesagens behandling.

§ 14 a. Sikkerhedsstyrelsens afgørelser truffet efter denne lov eller efter regler udstedt i henhold til denne lov kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Dog kan afslag på ansøgning om autorisation, som er begrundet med de i § 7, stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte forhold, indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afslaget er meddelt den pågældende.

§ 7. (Udelades)

Stk. 2. (Udelades)

Stk. 3. Stk. 3. Virksomheden og den teknisk ansvarlige skal afgive skriftlig erklæring om, hvorvidt virksomheden eller den pågældende har forfalden gæld til det offentlige på 50.000 kr. eller derover. Virksomhedens ejer eller, hvor virksomheden drives i selskabsform, den administrerende direktør og den teknisk ansvarlige skal afgive en skriftlig erklæring om, hvorvidt virksomheden eller de pågældende inden for de sidste 3 år er straffet for overtrædelse af denne lov eller bestemmelser udfærdiget i medfør af denne lov.

Stk. 4. (Udelades)*Lovforslaget*

6. § 10, stk. 3, ophæves.

7. I § 14 a, 2. pkt., ændres »§ 7, stk. 1, nr. 3 og 4« til: »§ 7, stk. 1, nr. 3«.

§ 3

I lov om gasinstallationer og installationer i forbindelse med vand- og afløbsledninger, jf. lovbekendtgørelse nr. 988 af 8. december 2003, som ændret ved § 2 i lov nr. 1382 af 20. december 2004, § 1 i lov nr. 1601 af 20. december 2006 og § 2 i lov nr. 375 af 27. maj 2008, foretages følgende ændringer:

1. § 7, stk. 3, 1. pkt., ophæves.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 5. (Udelades)

Stk. 6. (Udelades)

Stk. 7. (Udelades)

Stk. 8. (Udelades)

§ 8. Uanset om en virksomhed opfylder betingelserne i § 7 kan Sikkerhedsstyrelsen meddele afslag på autorisation eller godkendelse som kompetent virksomhed eller godkendelse som teknisk ansvarlig person i følgende tilfælde:

- 1) Under de omstændigheder, der er nævnt i straffelovens § 78, stk. 2.
- 2) Såfremt virksomheden, virksomhedens indehaver eller administrerende direktør eller den teknisk ansvarlige i et andet medlemsland inden for Den Europæiske Union eller i et land, hvormed Fællesskabet har indgået aftale, er ikendt sanktioner for forhold, der kan sidestilles med de i straffelovens § 78, stk. 2, nævnte.
- 3) Såfremt virksomheden eller den teknisk ansvarlige har betydelig forfalden gæld til det offentlige, hvorved forstås beløb i størrelsesordenen 50.000 kr. og derover.
- 4) Såfremt virksomhedens indehaver eller administrerende direktør eller den teknisk ansvarlige i stilling eller erhverv i øvrigt har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at virksomheden ikke vil blive drevet på forsvarlig måde.

Stk. 2. (Udelades)

§ 12. Sikkerhedsstyrelsen kan tilbagekalde en autorisation, en godkendelse som kompetent virksomhed eller en godkendelse som teknisk ansvarlig person, når

- 1) indehaveren af autorisationen eller godkendelsen har gjort sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelighed ved udførelse af installationsarbejde,

2. § 8, stk. 1, nr. 3, ophæves.

Nr. 4 bliver herefter nr. 3.

Bilag til f. t. l. vedr. næringsloven m.v.

Gældende formulering

- 2) indehaveren af autorisationen eller godkendelsen har overtrådt vilkårene for autorisation eller godkendelse, eller såfremt den løbende efterprøvning af kvalitetsstyringssystemet viser grove mangler i egenkontrollen eller den særlige tilsynsordning viser grove mangler i de udførte arbejder,
- 3) indehaveren af autorisationen eller godkendelsen ikke længere opfylder betingelserne nævnt i § 7 eller i regler fastsat i medfør af § 7, stk. 7, og § 9, stk. 6, eller
- 4) indehaveren af autorisationen eller godkendelsen har betydelig forfalden gæld til det offentlige i størrelsesordenen 100.000 kr. eller derover.

Stk. 2. En autorisation eller godkendelse som kompetent virksomhed kan tilbagekaldes for en bestemt periode eller indtil videre.

Stk. 3. En afgørelse om tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 1-4, kan af den virksomhed, som afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning om indbringelse for domstolene skal fremsættes over for Sikkerhedsstyrelsen senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende virksomhed. Afgørelsen skal indeholde oplysning herom. Styrelsen anlægger sag mod den pågældende efter retsplejelovens regler om borgerlige sager.

Stk. 4. Anmodning om sagsanlæg vedrørende tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 1-3, har opsættende virkning. Retten kan dog ved kendelse bestemme, at den pågældende virksomhed under sagens behandling ikke må udøve virksomhed som autoriseret eller godkendt kompetent virksomhed eller som teknisk ansvarlig person. Hvis tilbagekaldelsen findes lovlig ved dommen, kan det i denne bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning.

Lovforslaget

3. I § 12, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »udførte arbejder,«: »eller«.
4. I § 12, stk. 1, nr. 3, ændres »og § 9, stk. 6, eller« til: »og § 9, stk. 6.«.
5. § 12, stk. 1, nr. 4, ophæves.
6. I § 12, stk. 3, ændres »nr. 1-4« til: »nr. 1-3«.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 5. Anmodning om sagsanlæg vedrørende tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 4, har ikke opsættende virkning. Retten kan dog ved kendelse bestemme, at den pågældende virksomhed under sagens behandling skal have adgang til at udøve virksomhed som autoriseret eller godkendt kompetent virksomhed eller som teknisk ansvarlig person. Ankes en dom, hvorved en tilbagekaldelse ikke findes lovlig, kan den ret, der har afsagt dommen, eller den ret, hvortil sagen er indbragt, bestemme, at virksomhed som autoriseret eller godkendt kompetent virksomhed eller som teknisk ansvarlig person ikke må udøves under ankesagens behandling.

7. § 12, stk. 5, ophæves.

§ 24 a. Sikkerhedsstyrelsens afgørelser truffet efter denne lov eller efter regler udstedt i henhold til denne lov kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Dog kan afslag på ansøgning om autorisation, som er begrundet i de i § 8, stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte forhold, indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afslaget er meddelt den pågældende. Ligeledes kan afslag på ansøgning om godkendelse som kompetent virksomhed, bortset fra afslag begrundet i de i § 8, stk. 1, nr. 1 og 2, nævnte forhold, af virksomheden indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afslaget er meddelt den pågældende.

8. I § 24 a ændres »§ 8, stk. 1, nr. 3 og 4« til: »§ 8, stk. 1, nr. 3«.

§ 4

I næringsloven, jf. lovekændtgørelse nr. 185 af 25. marts 1988, som ændret ved lov nr. 936 af 27. december 1991, lov nr. 453 af 30. juni 1993, lov nr. 1071 af 20. december 1995, lov nr. 377 af 22. maj 1996, lov nr. 386 af 22. maj 1996, lov nr. 232 af 2. april 1997, lov nr. 414 af 26. juni 1998, lov nr. 306 af 30. april 2003, lov nr. 606 af 24. juni 2005, lov nr. 538 af 8. juni 2006 og lov nr. 549 af 8. juni 2006, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 1, affattes således:

»Denne lov gælder for selvstændig næringsvirksomhed som handlende, håndværker, industrigivende og vognmand.«

§ 1. Denne lov gælder for selvstændig næringsvirksomhed som:

*Gældende formulering**Lovforslaget*

- 1) Handlende, håndværker og industridriven-
de.
- 2) Speditør.
- 3) Vognmand.
- 4) Auktionsholder.
- 5) Vekselerer.

Stk. 2. (Udelades)

Stk. 3. (Udelades)

§ 2. Personer har ret til at drive næring som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-3, når de:

- 1) har bopæl i Danmark og
- 2) er myndige eller efter værgemålsloven har fået tilladelse til på egen hånd at drive vedkommende næring.

Stk. 2. Enhver, der driver næring som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 4 og 5, skal have næringsbrev, jf. dog § 5, stk. 2, 2. pkt., og § 22, stk. 4.

Stk. 3. Personer har ret til at få næringsbrev som nævnt i stk. 2, når de:

- 1) opfylder betingelserne i stk. 1 og
- 2) ikke er under konkurs.

Stk. 4. Næringsbrev til de i § 1, stk. 1, nr. 4 og 5, nævnte næringer kan nægtes, såfremt den pågældende har betydelig forfalden gæld til det offentlige, hvorved forstås beløb i størrelsesordenen 50.000 kr. og derover.

Stk. 5. Næringsbrev til den i § 1, stk. 1, nr. 5, nævnte næring kan nægtes under de omstændigheder, der er nævnt i borgerlig straffelovs § 78, stk. 2.

§ 3. Kravet i § 2, stk. 1, om bopæl i Danmark bortfalder i det omfang, dette har hjemmel i international aftale eller ved bestemmelser fastsat af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Stk. 2. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kan i øvrigt undtage fra betingelserne i § 2, stk. 1, nr. 1-2. Gives tilladelse til en person, der ikke har bopæl her i landet, skal virksomheden ledes af en bestyrer, der opfylder betingelserne i § 2, jf. § 3, stk. 1, for at drive vedkommende næring. Bestyreren skal dog ikke have næringsbrev.

2. I § 2, *stk. 1*, ændres »§ 1, stk. 1, nr. 1-3« til: »§ 1, stk. 1«.

3. § 2, *stk. 2-5*, og § 3, *stk. 2, 3. pkt.*, ophæves.

Gældende formulering

§ 5. Aktieselskaber og anpartsselskaber har ret til at drive næring som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-3, når de er registreret i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen eller er anmeldt til styrelsen som værende under stiftelse.

Stk. 2. Aktieselskaber og anpartsselskaber har ret til næringsbrev til næring som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 4 og 5, når de er registreret i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, og direktørerne og flertallet af bestyrelsesmedlemmerne opfylder betingelserne i § 2, stk. 3, nr. 2, og stk. 4 og 5, for at få næringsbrev til vedkommende næring. Er selskabet under stiftelse, må det, når det er anmeldt til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, drive virksomhed, indtil næringsbrevet efter registreringen kan udstedes.

Stk. 3. Andre her i landet hjemmehørende selskaber med begrænset ansvar, herunder selskaber med vekslende medlemstal eller vekslende kapital, foreninger, stiftelser og andre selvejende institutioner, har ret til at drive næring som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-3, og til næringsbrev til næring som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 4 og 5, når direktørerne og flertallet af bestyrelsesmedlemmerne opfylder betingelserne i § 2, jf. § 3, for at drive vedkommende næring. De pågældende skal dog ikke have næringsbrev.

Stk. 4. Filialer af udenlandske selskaber m.v. af den i stk. 1-3 nævnte art må kun drive næring som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-3, og få næringsbrev til næring som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 4 og 5, såfremt dette er hjemlet i international aftale eller ved bestemmelser fastsat af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kan herudover tillade dette i særlige tilfælde. Filialbestyrere skal opfylde betingelserne i § 2, jf. § 3, stk. 1, for at drive vedkommende næring. Filialbestyreren skal dog ikke have næringsbrev.

Lovforslaget

4. I § 5, stk. 1, ændres »§ 1, stk. 1, nr. 1-3« til: »§ 1, stk. 1«.

5. § 5, stk. 2, ophæves.

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 2 og 3.

6. § 5, stk. 3 og 4, der bliver stk. 2 og 3, affattes således:

»Stk. 2. Andre her i landet hjemmehørende selskaber med begrænset ansvar, herunder selskaber med vekslende medlemstal eller vekslende kapital, foreninger, stiftelser og andre selvejende institutioner, har ret til at drive næring som nævnt i § 1, stk. 1, når direktørerne og flertallet af bestyrelsesmedlemmerne opfylder betingelserne i § 2, jf. § 3, for at drive vedkommende næring.

Stk. 3. Filialer af udenlandske selskaber mv. af den i stk. 1 og 2 nævnte art må kun drive næring som nævnt i § 1, stk. 1, hvis dette er hjemlet i international aftale eller ved bestemmelser fastsat af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kan herudover tillade dette i særlige tilfælde. Filialbestyrere skal opfylde betingelserne i § 2, jf. § 3, stk. 1, for at drive vedkommende næring.«

Gældende formulering

§ 6. Næringsdrivende, der skal have næringsbrev, jf. § 2, stk. 2, eller har fast forretningssted, skal have et opslag med indehaverens navn på et sted, der er iøjnefaldende for kunderne.

Stk. 2. (Udelades)

§ 7 a. Et næringsbrev kan tilbagekaldes af den, der har udstedt næringsbrevet, såfremt den næringsdrivende har betydelig forfalden gæld til det offentlige, hvorved forstås beløb i størrelsesordenen 100.000 kr. og derover. Næringsbrevet kan tilbagekaldes på tid fra 1 til 5 år eller indtil videre. Afgørelsen skal indeholde oplysning om adgang til domstolsprøvelse efter stk. 2 og om fristen herfor.

Stk. 2. En afgørelse i henhold til stk. 1 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal være modtaget hos den myndighed, der har tilbagekaldt næringsbrevet, senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Myndigheden anlægger sag mod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 3. Anmodning om sagsanlæg har ikke opsættende virkning, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende under sagens behandling skal have adgang til at drive næring, hvortil næringsbrev kræves. Ankes en dom, hvorved en tilbagekaldelse ikke findes lovlig, kan den ret, der har afsagt dommen, eller den ret, hvortil sagen er indbragt, bestemme, at næring, hvortil næringsbrev kræves, ikke må drives under ankesagens behandling.

§ 7 b. En tilbagekaldelse efter § 7 a, stk. 1, kan til enhver tid efter ansøgning ophæves af den myndighed, der har truffet afgørelsen. Hvis en ansøgning herom afslås, kan ansøgeren forlange afgørelsen prøvet ved domstolene, såfremt tilbagekaldelsen er sket indtil videre, og der er forløbet mindst 5 år efter tilbagekaldelsen og mindst 2 år efter, at ophævelsen senest er nægtet ved dom. § 7 a, stk. 2, 2. og 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Lovforslaget

7. I § 6, *stk. 1*, udgår »skal have næringsbrev, jf. § 2, stk. 2, eller«.

8. §§ 7 a og 7 b ophæves.

Gældende formulering

§ 9. Dispensationer eller tilladelser, der gives af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen i medfør af loven, kan begrænses og betinges.

Stk. 2. Afgørelser efter loven, der træffes af politidirektøren, i København af kommunalbestyrelsen, kan indbringes for Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Stk. 3. Erhvervs- og Selskabsstyrelsens afgørelser kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed.

Kapitel 4

Speditører og vognmænd

§ 19. Ved spedition forstås i denne lov foretagelse af forsendelser af gods i eget navn for fremmed regning.

Stk. 2. Speditører skal have fast forretningssted.

Kapitel 5

Auktionsholder og vekselere

§ 21. Ved auktionsholdervirksomhed forstås i denne lov modtagelse af varer til salg ved auktion på dertil bestemte steder og forberedelse af auktionen.

Stk. 2. Auktionsholdere må ikke drive handel, håndværk eller industri. Hvis fortsættelse af en bestående auktionsholdervirksomhed af særlige grunde er ønskelig, kan Erhvervs- og Selskabsstyrelsen undtage fra denne bestemmelse. Auktionsholderes forretningslokaler må kun med Erhvervs- og Selskabsstyrelsens tilladelse bruges til anden næringsvirksomhed.

§ 22. Ved vekselervirksomhed forstås i denne lov veksling af penge samt arbitrageforretninger eller køb, salg eller formidling af værdipapirer, der ikke er omfattet af lov om værdipapirhandel m.v.

Stk. 2. Betegnelsen »vekselerer« må kun benyttes af næringsdrivende, der har næringsbrev som vekselere.

Lovforslaget

9. § 9, stk. 2, ophæves.

Stk. 3 bliver herefter stk. 2.

10. I overskriften til *kapitel 4* ændres »Speditører og vognmænd« til: »Vognmænd«.

11. § 19 ophæves.

12. *Kapitel 5* ophæves.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 3. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen giver nærmere regler for udøvelse af vekselervirksomhed, derunder regler om revision og om adgang til at bruge agenter. Vekselerere skal have fast forretningssted.

Stk. 4. I det omfang vekselervirksomhed er tilladt i henhold til anden lovgivning, kan vekselervirksomhed drives uden næringsbrev.

§ 23. (Ophævet).

§ 24. Næringsbrev som auktionsholder eller vekselerer udstedes af politidirektøren på det sted, hvor eller hvorfra næringsvirksomheden agtes drevet, i København af kommunalbestyrelsen. Næringsbrev giver ret til at drive næring i og fra politikredsen.

§ 25. I næringsbrevet angives indehaveren, næringens art og det område, for hvilket det gælder.

Stk. 2. For udstedelse af næringsbreve og duplikateksemplarer af disse betales et gebyr, der fastsættes af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Gebyret tilfalder staten, i København dog kommunen.

§ 26. Hvis retten efter et næringsbrev er bortfaldet, jf. §§ 7 og 7 a, eller frakendt efter reglerne i borgerlig straffelovs § 79, skal næringsbrevet straks afleveres til den myndighed, der har udstedt det.

§ 27. Den, der uberettiget driver en af de i § 1, stk. 1, nr. 1-5, nævnte næringer, samt den, der overtræder § 4, § 6, § 10, stk. 1, § 11, stk. 1, § 12, stk. 4 og 5, § 14, stk. 2, § 15, stk. 2, 2. pkt., § 17, stk. 2, § 18, § 19, stk. 2, § 21, stk. 2, 1. og 3. pkt., § 22, stk. 2 og 3, 2. pkt. og § 26, straffes med bøde.

Stk. 2. (Udelades)

Stk. 3. (Udelades)

13. § 27, stk. 1, affattes således:

»Den, der uberettiget driver en af de i § 1, stk. 1, nævnte næringer, samt den, der overtræder § 4, § 6, § 10, stk. 1, § 12, stk. 4 eller 5, § 12 a, stk. 1, 4. pkt., § 14, stk. 2, § 15, stk. 2; 2. pkt., § 17, stk. 2, eller § 18, straffes med bøde.«

Gældende formulering

§ 30. Rettigheder eller forpligtelser, der i anden lovgivning er knyttet til virksomhed betinget af næringsbrev som handlende, håndværker og industridrivende samt som speditør og vognmand, knyttes efter lovens ikrafttræden til næringsens udøvelse.

Lovforslaget

14. I § 30 udgår »som speditør og«.

§ 5

I lov nr. 226 af 22. april 2002 om maritime uddannelser foretages følgende ændring:

§ 4. Uddannelserne foregår på uddannelsesinstitutioner og kurser, der godkendes af Søfartsstyrelsen.

Stk. 2. Søfartsstyrelsen kan oprette og forestå drift af uddannelsesinstitutioner, skoler, øvelses-skibe, skoleskibe og kurser til gennemførelse af de uddannelser, der omfattes af denne lov.

Stk. 3. Søfartsstyrelsen kan tilbagekalde en i henhold til stk. 1 meddelt godkendelse, såfremt uddannelsesinstitutionen m.v. tilsidesætter regler fastsat efter §§ 12, 13, 14 og 19.

Stk. 4. Søfartsstyrelsen kan efter anmodning godkende uddannelser fra udenlandske skoler og kurser, såfremt de med denne godkendelse forbundne udgifter for Søfartsstyrelsen betales af rekvirenten.

1. § 4, *stk. 4*, affattes således:

»*Stk. 4.* Søfartsstyrelsen kan efter anmodning godkende uddannelser og kurser, som afholdes i udlandet. De udgifter for Søfartsstyrelsen, der er forbundet hermed betales af den, der har fremsat anmodningen om godkendelse.«

§ 6

I lov om dykkerarbejde og dykkermateriel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 18 af 7. januar 2000, som ændret ved § 4 i lov nr. 1173 af 19. december 2003, foretages følgende ændringer:

§ 6. For at erhverve et bevis som erhvervsdykker skal ansøgeren dokumentere at have bestået den i § 4 omhandlede uddannelse og at have en tilfredsstillende helbredstilstand. Beviset udstedes af Søfartsstyrelsen uden betaling. Erhvervsministeren fastsætter regler om de helbredsmæssige krav, som erhvervsdykkeren skal opfylde, om lægeundersøgelser og attestation i forbindelse med undersøgelserne.

Bilag til f. t. l. vedr. næringsloven m.v.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 2. Det er tillige en betingelse for erhvervelse af erhvervsdykkerbevis, at dykkeraspiranten ikke har betydelig forfalden gæld til det offentlige, hvorved forstås beløb i størrelsesordenen 50.000 kr. og derover.

1. § 6, *stk. 2* ophæves.

§ 8. Opfylder dykkeren ikke de fastsatte helbredskrav, mister erhvervsdykkerbeviset sin gyldighed og kan inddrages af Søfartsstyrelsen. Det samme gælder, hvis en dykker nægter at gennemgå lægeundersøgelser efter § 7.

2. § 8, *stk. 2*, ophæves.

Stk. 2. Et erhvervsdykkerbevis kan endvidere inddrages af Søfartsstyrelsen, såfremt dykkeren har betydelig forfalden gæld til det offentlige, hvorved forstås beløb i størrelsesordenen 100.000 kr. og derover.

Stk. 3 bliver herefter *stk. 2*.

Stk. 3. Beviset kan inddrages for et bestemt tidsrum indtil 5 år eller indtil videre. Afgørelsen skal indeholde oplysning om adgangen til at begære domstolsprøvelse og om fristen herfor, jf. § 9, *stk. 1*.

§ 9. Inddragelse af et erhvervsdykkerbevis kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal fremsættes over for Søfartsstyrelsen inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Stk. 2. (Udelades)

Stk. 3. (Udelades)

Stk. 4. Anmodning om indbringelse af en afgørelse efter § 8, *stk. 2*, har ikke opsættende virkning, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende under sagens behandling skal have adgang til at udøve dykkervirksomhed. Ankes en dom, hvorved inddragelsen ikke findes lovlig, kan den ret, der har afsagt dommen, eller den ret, hvortil sagen er indbragt, bestemme, at dykkervirksomhed ikke må udøves under ankesagens behandling.

3. § 9, *stk. 4* og *5*, ophæves.

Stk. 5. En inddragelse af et erhvervsdykkerbevis på grund af gæld til det offentlige kan efter ansøgning ophæves af den myndighed, som har truffet afgørelsen. Bliver ansøgningen herom afslået, kan sagen efter bestemmelsen i *stk. 1* indbringes for domstolene.

Gældende formulering

§ 11. Personer med udenlandske erhvervsdykkerbeviser, der opfylder betingelserne i De Europæiske Fællesskabs direktiver om indførelse af generelle ordninger for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende uddannelser, jf. lov nr. 291 af 8. maj 1991 om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark for statsborgere i De Europæiske Fællesskaber og de nordiske lande, har ret til at udføre dykkerarbejde, uanset de ikke er i besiddelse af et dansk erhvervsdykkerbevis.

Stk. 2. Ansøgning om adgang til erhvervsudøvelse indsendes til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Stk. 3. Søfartsstyrelsen træffer afgørelsen om, hvorvidt betingelser for erhvervsudøvelse her i landet er opfyldt, og underretter ansøgeren herom.

Lov om markedsføring

Lovforslaget

4. § 11 affattes således:

»§ 11. En person med et udenlandsk erhvervsdykkerbeviser, der opfylder betingelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, har ret til at udføre dykkerarbejde i Danmark.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om adgangen til udøvelse af erhvervsdykning, herunder om anerkendelse af udenlandske erhvervsdykkerbeviser og om tjenesteyderens pligt til at give oplysninger til tjenestemodtagere.«

§ 7

I lov nr. 1389 af 21. december 2005 om markedsføring, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1547 af 20. december 2006 og senest ved § 4 i lov nr. 181 af 28. februar 2007, foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (EU-Tidende 2006 nr. L 376, s. 36).«

2. Efter § 7a indsættes:

»§ 7a. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler med henblik på at opfylde bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om tjenesteydelser i det indre marked, som vedrører tjenesteyderes forpligtelse til at give oplysninger til tjenestemodtagere.«

Gældende formulering

§ 10. Der må ikke gives rabat eller anden ydelse ved brug af mærker, kuponer el.lign., der er stillet til rådighed af erhvervsdrivende forud for køb af vare eller ved udførelsen af en tjenesteydelse.

Stk. 2. Erhvervsdrivende må dog ved salg af en vare eller udførelsen af en tjenesteydelse give rabat eller anden ydelse i form af mærker, kuponer el.lign. til senere indløsning, såfremt hvert enkelt mærke på tydelig måde er forsynet med udstederens navn eller firma med angivelse af en værdi i dansk mønt. Rabatmærkeudstederen skal indløse mærket til en værdi, når mærker til et beløb, hvis størrelse fastsættes af ministeren for familie – og forbrugeranliggender, kræves indløst.

§ 11. Afsætning til forbrugerne af formuegoder eller tjenesteydelser må ikke søges fremmet af mulighed for gevinst ved deltagelse i lodtrækninger, præmiekonkurrencer eller anden form for foranstaltning, hvis udfald beror helt eller delvist på tilfældet, såfremt deltagelsen er betinget af køb.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 gælder ikke, dersom den enkelte gevinsts størrelse og den samlede gevinstværdi ligger inden for beløbsgrænser, som fastsættes af ministeren for familie – og forbrugeranliggender. Beløbsgrænserne kan fastsættes efter produkttype og modtagerkreds.

Stk. 3. Udgiveren af et periodisk skrift kan foranstalte lodtrækning til fordeling af gevinster i forbindelse med løsning af præmiekonkurrencer.

§ 30. Tilsidesættelse af et af retten nedlagt forbud eller påbud eller et af Forbrugerombudsmanden i henhold til § 23, stk. 2, eller § 27, stk. 2, meddelt påbud straffes med bøde eller fængsel i op til 4 måneder. Tilsidesættelse af et påbud om at tilbagebetale en modtaget pengeydelse straffes dog ikke.

Lovforslaget

3. I § 10, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»1. pkt. finder ikke anvendelse på tjenesteydere, som er etableret i et andet EU/EØS-land, og som midlertidigt leverer tjenesteydelser i Danmark.«

4. I § 11 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse på tjenesteydere, som er etableret i et andet EU/EØS-land, og som midlertidigt leverer tjenesteydelser i Danmark.«

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 2. Den, som undlader at meddele oplysninger, som afkræves efter § 22, stk. 2, eller § 22a, stk. 3, 2. pkt., eller som i forhold, der omfattes af loven, meddeler Forbrugerombudsmanden urigtige eller vildledende oplysninger, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Stk. 3. Overtrædelse af bestemmelserne i § 3, stk. 1 og 2, §§ 4-6, § 8, stk. 2, §§ 9-11, § 12a, stk. 1 og 2, § 13, stk. 1-4, § 14, § 15, stk. 3, § 16, stk. 1-4, og forsætlig overtrædelse af § 18 straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Overtrædelse af § 3, stk. 2, der består i skadelig omtale af en anden erhvervsdrivende eller af forhold, der på særlig måde angår den pågældende, og overtrædelse af § 5 er undergivet privat påtale.

Stk. 4. Overtrædelse af § 19 straffes med bøde eller fængsel i indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 299a. Påtale finder kun sted efter den forurettedes begæring.

Stk. 5. I regler, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i reglerne.

Stk. 6. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 8

I lov nr. 602 af 24. juni 2005 om erhvervsfremme, som ændret ved § 3 i lov nr. 375 af 27. maj 2008, foretages følgende ændringer:

§ 2. Inden for de bevillinger, der afsættes på de årlige finanslove, kan økonomi- og erhvervsministeren til opfyldelse af lovens formål iværksætte erhvervsudviklingsaktiviteter, herunder bl.a.

- 1) (Udelades)
- 2) (Udelades)
- 3) (Udelades)
- 4) (Udelades)
- 5) (Udelades)
- 6) (Udelades)

Gældende formulering

- 7) aktiviteter til fremme af regional erhvervsudvikling og
- 8) aktiviteter til fremme af akkreditering og metrologi.

Stk. 2. (Udelades)

Stk. 3. (Udelades)

§ 3. Økonomi- og erhvervsministeren udsteder nærmere regler om gennemførelse af de af ministeren iværksatte erhvervsfremmeaktiviteter.

Stk. 2. (Udelades)

Stk. 3. (Udelades)

§ 4. *Stk. 1 og 2. (Udelades)*

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen administrerer initiativer iværksat efter § 2, stk. 1, nr. 8, herunder regler udstedt i medfør af § 14, stk. 1, og § 15, stk. 1.

§ 15. (Udelades)

Stk. 2. (Udelades)

Stk. 3. (Udelades)

Lovforslaget

1. I § 2, *stk. 1, nr. 7*, ændres »erhvervsudvikling og« til: »erhvervsudvikling,«.

2. § 2, *stk. 1, nr. 8*, affattes således:

»8) aktiviteter til fremme af akkreditering,«

3. I § 2, *stk. 1*, indsættes som *nr. 9 og 10*:

»9) aktiviteter til fremme af standardisering og

10) aktiviteter til fremme af metrologi.«

4. I § 3 indsættes som nyt *stk. 4*:

»*Stk. 4. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for gennemførelsen og anvendelsen her i landet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 764 af 9. juli 2008 om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, og om ophævelse af beslutning nr. 3052/95/EF af 13. december 1995 om indførelse af en ordning for gensidig information om nationale foranstaltninger, der fraviger princippet om fire varebevægelser inden for Fællesskabet.*«

5. § 4, *stk. 3*, affattes således:

»*Stk. 3. Økonomi- og erhvervsministeren kan henlægge sine beføjelser efter lovens kapitel 7 til Sikkerhedsstyrelsen.*«

Gældende formulering

Stk. 4. Sikkerhedsstyrelsen eller den, styrelsen bemyndiger hertil, kan henlægge administrationen af de i stk. 1 og 2 nævnte opgaver helt eller delvis til anden offentlig myndighed eller privat organisation. Sikkerhedsstyrelsen eller den, styrelsen bemyndiger hertil, indgår i så tilfælde nødvendige aftaler herom.

Stk. 5. Henlægger Sikkerhedsstyrelsen eller den, styrelsen bemyndiger hertil, opgaver som nævnt i stk. 4 til en privat organisation, finder forvaltningsloven og lov om offentlighed i forvaltningen anvendelse for organisationens virksomhed.

Stk. 6. Henlæggelse efter stk. 4 skal fremgå af de regler, økonomi- og erhvervsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, udsteder i medfør af stk. 1.

Stk. 4. Det Tekniske Sikkerhedsråd, som ned sættes i henhold til kapitel 2 i lov om elektriske stærkstrømsanlæg og elektrisk materiel, rådgiver økonomi- og erhvervsministeren om fastsættelse af regler vedrørende metrologi og akkreditering. Det Tekniske Sikkerhedsråd rådgiver endvidere Sikkerhedsstyrelsens direktør i forbindelse med styrelsens virksomhed på metrologi- og akkrediteringsområdet.

§ 14. Økonomi- og erhvervsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, fastsætter inden for rammerne af § 2, stk. 1, nr. 8, regler om akkreditering af laboratorier til prøvning og kalibrering samt af virksomheder til certificering, inspektion, attestering og miljøverifikation. Det kan herunder bestemmes, at laboratorier og virksomheder i udlandet kan akkrediteres ved særskilt kontrakt. Endvidere kan det bestemmes, at akkrediteringsorganet, jf. stk. 4, kan påtage sig godkendelsesopgaver m.v. for andre myndigheder, institutioner og virksomheder.

Lovforslaget

6. I § 4 indsættes efter *stk. 3* som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Økonomi- og erhvervsministeren kan bestemme, at de beføjelser, der i medfør af stk. 3 er henlagt til Sikkerhedsstyrelsen, og som vedrører administrationen af de metrologiske regler, som er fastsat i medfør af § 15, kan henlægges til en anden offentlig myndighed eller en privat institution. Sikkerhedsstyrelsen indgår i givet fald de nødvendige aftaler herom. Henlægges de beføjelser, som er nævnt i 1. pkt., til en privat institution, finder forvaltningsloven og lov om offentlighed i forvaltningen anvendelse på institutionens virksomhed med administration af det pågældende område.«

Stk. 4 bliver herefter *stk. 5*.

7. § 14 affattes således:

»§ 14. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter de regler vedrørende akkreditering, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter, herunder regler om udpegning af et nationalt akkrediteringsorgan og dets opgavevaretagelse, jf. stk. 2, og indgår de nødvendige aftaler herom. Forvaltningsloven finder anvendelse på akkrediteringsorganets udførelse af akkrediteringsopgaver.

Gældende formulering

Stk. 2 -4. (Udelades)

Stk. 5. Henlægger Sikkerhedsstyrelsen eller den, styrelsen bemyndiger hertil, opgaver som nævnt i stk. 4 til en privat organisation, finder forvaltningsloven anvendelse for organisationens virksomhed.

Stk. 6. (Udelades).

§ 15. Økonomi- og erhvervsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, fastsætter inden for rammerne af § 2, stk. 1, nr. 8, regler om metrologi, dvs. hvilke måleenheder der finder anvendelse, regler om etablering og vedligeholdelse af primær- og referencenormaler, regler om måleteknik, måleinstrumenter og deres anvendelse samt om måleteknisk kontrol. Der kan herunder foreskrives anmeldelsespligt for ibrugværende måleinstrumenter. Endvidere fastsætter økonomi- og erhvervsministeren regler om, hvilke varer der skal sælges i bestemte enheder i henseende til mål eller vægt, herunder regler om klassificering, sortering og lign.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen eller den, styrelsen bemyndiger hertil, udpeger primærlaboratorier og nationale referencelaboratorier til at etablere og vedligeholde primær- og referencenormaler inden for afgrænsede metrologiske felter.

Lovforslaget

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter de regler, som er nødvendige for anvendelsen her i landet af den i stk. 1, nævnte forordning, herunder regler om det i stk. 1 nævnte organs akkreditering af virksomheder til f.eks. prøvning, kalibrering, medicinske undersøgelser, certificering, inspektion, attesting, CO2-verifikation og miljøverifikation samt regler om sanktioner ved manglende overholdelse af en meddelt akkreditering.

Stk. 3. Akkrediteringsorganet kan efter særskilt aftale herom med økonomi- og erhvervsministeren foretage akkreditering i udlandet.«

8. § 15, stk. 1, affattes således:

»Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter regler om metrologi, herunder om hvilke måleenheder, der finder anvendelse, regler om etablering og vedligeholdelse af primær- og referencenormaler, regler om måleteknik og måleinstrumenter samt deres anvendelse, regler om anmeldelsespligt for ibrugværende måleinstrumenter, regler om måleteknisk kontrol, regler om, hvilke varer, der skal sælges i bestemte enheder i henseende til mål eller vægt, herunder regler om klassificering, sortering og lignende, samt regler om bemyndigelse af organer til at udføre overensstemmelsesvurderingsopgaver i henhold til nationale regler og EU-retten. «

9. I § 15, stk. 2, ændres »primærlaboratorier og nationale referencelaboratorier« til: »nationale metrologiinstitutter«.

10. I § 15, stk. 2 og 3, ændres »Sikkerhedsstyrelsen eller den, styrelsen bemyndiger hertil,« til: »Økonomi- og erhvervsministeren«.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen eller den, styrelsen bemyndiger hertil, har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til offentlige og private ejendomme og lokaliteter for at varetage hvervet med måleteknisk kontrol.

Stk. 4. Sikkerhedsstyrelsen eller den, styrelsen bemyndiger hertil, kan henlægge administrationen af de i stk. 1 og 2 nævnte opgaver helt eller delvis til anden offentlig myndighed eller privat organisation. Sikkerhedsstyrelsen eller den, styrelsen bemyndiger hertil, indgår i så tilfælde nødvendige aftaler herom.

Stk. 5. Henlægger Sikkerhedsstyrelsen eller den, styrelsen bemyndiger hertil, opgaver som nævnt i stk. 4 til en privat organisation, finder forvaltningsloven og lov om offentlighed i forvaltningen anvendelse for organisationens virksomhed.

Stk. 6. Henlæggelse efter stk. 4 skal fremgå af de regler, økonomi- og erhvervsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, udsteder i medfør af stk. 1.

§ 16. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om gebyrer til dækning af udgifterne ved administration af loven.

Stk. 2. Henlægger Sikkerhedsstyrelsen administrationen af de i § 14, stk. 1, 1. og 2. pkt., nævnte opgaver til en privat organisation, jf. § 14, stk. 4, kan denne for driftsopgaverne i forbindelse med levering af akkrediteringsydelser beregne sig en kommercielt baseret betaling. Rammerne for fastsættelsen af den kommercielle betaling skal dog aftales mellem styrelsen og den private organisation.

11. § 15, stk. 4-6, ophæves.

12. § 16, affattes således:

»§ 16. Det nationale akkrediteringsorgan kan, inden for rammerne aftalt mellem organet og økonomi- og erhvervsministeren, kræve betaling for driftsopgaver, som relaterer sig til akkrediteringsydelsen. Ved akkrediteringsydelsen forstås f.eks. akkreditering af laboratorier til prøvning og kalibrering samt akkreditering af virksomheder og personer til certificering, inspektion, attestering, CO₂-verifikation og miljøverifikation.

Stk. 2. En offentlig myndighed eller en privat institution, der i medfør af § 4, stk. 4, varetager opgaver med administration af reglerne om metrologi, kan opkræve gebyr for bl.a. udarbejdelse af certifikater og typegodkendelser samt udpegning af bemyndigede organer efter regler, der er fastsat af økonomi- og erhvervsministeren.

Bilag til f. t. l. vedr. næringsloven m.v.

Gældende formulering

Stk. 3. Ved driftsopgaver som nævnt i stk. 2 forstås akkreditering af laboratorier til prøvning og kalibrering samt akkreditering af virksomheder til certificering, inspektion, attestering og miljøverifikation både i Danmark og udlandet, jf. § 14, stk. 1, 1. og 2. pkt.

§ 17. Sikkerhedsstyrelsens afgørelser truffet efter denne lov eller efter regler udstedt i henhold til denne lov kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Økonomi- og erhvervsministeren kan dog beslutte, at styrelsens afgørelser kan indbringes for Klagenævnet for Udbud, når der er tale om afslag på eller begrænsning af ansøgt akkreditering, suspendering eller begrænsning af givet akkreditering og afgørelser om sletning i register over laboratorier, der udfører laboratoriearbejde i henhold til principperne om god laboratoriepraksis (GLP).

Stk. 2. Henlægger Sikkerhedsstyrelsen sine beføjelser efter § 14, stk. 1, jf. § 14, stk. 4, eller efter § 15, stk. 1 og 2, jf. § 15, stk. 4, til en privat organisation, kan afgørelser truffet af den private organisation indbringes for styrelsen. Økonomi- og erhvervsministeren kan dog bestemme, at afgørelser om akkreditering efter § 14, stk. 1, truffet af en privat organisation kan indbringes for Klagenævnet for Udbud, når der er tale om afslag på eller begrænsning af ansøgt akkreditering, suspendering eller begrænsning af givet akkreditering og afgørelser om sletning i register over laboratorier, der udfører laboratoriearbejde i henhold til principperne om god laboratoriepraksis (GLP).

§ 14. (Udelades)

Stk. 2. Såfremt en akkreditering tilbagekaldes, kan afgørelsen af den, den vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Begæring herom skal fremsættes inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Begæringen har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer anden afgørelse.

Lovforslaget

13. § 17 affattes således:

»§ 17. Afgørelser truffet af økonomi- og erhvervsministeren eller den, som økonomi- og erhvervsministeren har bemyndiget hertil, efter denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov, kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Afgørelser truffet af akkrediteringsorganet, jf. § 14, eller en offentlig myndighed eller privat institution, der i medfør af § 4, stk. 4, varetager administrationen af de metrologiske regler, kan indbringes for Sikkerhedsstyrelsen, jf. dog stk. 3 og 4.

Gældende formulering

Stk. 3. Begæring efter stk. 2 skal fremsættes over for Sikkerhedsstyrelsen eller den private organisation, som efter bemyndigelse, jf. stk. 4, har truffet afgørelse i den pågældende sag.

Lovforslaget

Stk. 3. Enhver, der har modtaget en afgørelse om afslag på eller kun delvis imødekommelse af en ansøgning om akkreditering eller en afgørelse om hel eller delvis tilbagekaldelse eller suspension af en meddelt akkreditering, kan anmode akkrediteringsorganet om at foretage en ny vurdering af sagen.

Stk. 4. Hvis den fornyede behandling af sagen efter stk. 3 ikke fører til, at klageren fuldt ud imødekommes, kan afgørelsen indbringes for Klagenævnet for Udbud.

Stk. 5. Klage efter stk. 2-4 skal være indgivet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Hvis klagefristen udløber på en lørdag, søndag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.«

Til lovforslag nr. L 123. Skriftlig fremsættelse (4. februar 2009)

Økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af næringsloven, markedsføringsloven, erhvervsfremmeloven og forskellige andre love på Økonomi- og Erhvervsministeriets område. (Regelforenkling for tjenesteydere, oplysningspligt for tjenesteydere, regler om akkreditering og metrologi samt oprettelse af et produktkontaktpunkt).

(Lovforslag nr. L 123).

Lovforslaget skal sikre, at lovgivning på Økonomi- og Erhvervsministeriets område er i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked eller "servicedirektivet".

Lovforslaget indeholder også ændringer af erhvervsfremmeloven for at kunne anvende Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 764/2008 og nr. 765/2008 fra "varepakken", der blev vedtaget den 9. juli 2008

I lov om omsætning af fast ejendom ophæves bestemmelsen om, under hvilken juridisk form ejendomsmæglervirksomhed må drives.

I elinstallatørloven, gasloven og dykkerloven ophæves krav om ikke at have forfalden gæld til det offentlige. Endvidere fjernes muligheden for at begrænse autorisationer for elinstallatører.

I næringsloven ophæves bestemmelserne om speditører, auktionsholdere og vekselere.

I markedsføringsloven ophæves forbud mod brug af rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer for "midlertidige" tjenesteydere, der ikke er etableret i Danmark, og der indsættes en hjemmel til at gennemføre direktivets oplysningspligter.

I erhvervsfremmeloven præciseres reglerne om akkreditering og metrologi, og der indsættes en bemyndigelse til bl.a. at oprette et produktkontaktpunkt.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de bemærkninger, der ledsager det, skal jeg anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.